

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI

SECRETARIATUL DE STAT PENTRU RECUNOAȘTEREA MERITELOR LUPTĂTORILOR
ÎMPOTRIVA REGIMULUI COMUNIST INSTAURAT ÎN ROMÂNIA ÎN PERIOADA 1945—1989

ORDIN

privind aprobarea Protocolului încheiat între Secretariatul de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989 și Ministerul Tineretului și Sportului privind trimiterea în tabere de odihnă a copiilor ai căror părinți dețin certificate doveditoare ale calității de revoluționar eliberate în temeiul Legii recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004

În conformitate cu:

— anexa nr. 3/39 din Legea bugetului de stat pe anul 2016 nr. 339/2015 privind aprobarea programelor proprii desfășurate de către Secretariatul de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989;

— prevederile art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 563/2014 privind organizarea și funcționarea Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989, în temeiul dispozițiilor art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 563/2014 privind organizarea și funcționarea Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989,

secretarul de stat al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989 emite prezentul ordin.

Art. 1. — Prin prezentul ordin se aprobă Protocolul încheiat între Secretariatul de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989 și Ministerul Tineretului și Sportului privind trimiterea în tabere de odihnă a copiilor ai căror părinți dețin certificate doveditoare ale calității de revoluționar eliberate

în temeiul Legii recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Secretarul de stat al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor
împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989,

Adrian Sanda

București, 19 iulie 2016.
Nr. 73.

ANEXĂ

MINISTERUL TINERETULUI ȘI SPORTULUI
Nr. 8.612 din 19 iulie 2016

SECRETARIATUL DE STAT PENTRU RECUNOAȘTEREA
MERITELOR LUPTĂTORILOR ÎMPOTRIVA REGIMULUI
COMUNIST INSTAURAT ÎN ROMÂNIA ÎN PERIOADA 1945—1989
Nr. 18/7.995 din 19 iulie 2016

PROTOCOL

privind trimiterea în tabere de odihnă a copiilor ai căror părinți dețin certificate doveditoare ale calității de revoluționar eliberate în temeiul Legii recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004

Secretariatul de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989, denumit în continuare S.S.R.M., cu sediul în București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, etajul 3, tel.: 021.3198626, fax 021.3198628, CUI 4266499, cont RO03TREZ23A680100570201X deschis la ATCPMB, reprezentat prin domnul Adrian Sanda — secretar de stat,

și

Ministerul Tineretului și Sportului, cu sediul în București, str. Vasile Conta nr. 16, sectorul 2, tel.: 021.3076417, fax: 021.3076418, CUI 26604620, cont IBAN RO24TREZ7005003XXX004585, reprezentat prin doamna Elisabeta Lipă — ministru, au convenit următoarele:

Art. 1. — (1) În vacanța școlară și universitară din vara anului 2016, cele două părți vor colabora pentru realizarea programului de trimitere în centrele de agrement, respectiv bazele turistice proprii ale Ministerului Tineretului și Sportului (în cazul preșcolărilor și elevilor) sau în locațiile private acreditate de Ministerul Tineretului și Sportului în cazul studenților care urmează la zi cursurile universitare și de master în instituțiile de învățământ superior acreditate, conform legii.

(2) Beneficiarii acestui program sunt preșcolari, elevi, studenți ai căror părinți dețin certificate doveditoare a calității de revoluționar eliberate în baza Legii recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Vârsta maximă a beneficiarilor acestui program pentru participare în tabără este de 26 de ani.

Art. 2. — (1) Ministerul Tineretului și Sportului, prin direcțiile județene pentru sport și tineret, respectiv Direcția pentru Sport și Tineret a Municipiului București, denumite în continuare *Direcții*, va pune la dispoziția S.S.R.M. ofertele centrelor de agrement, respectiv a bazelor turistice din administrarea Ministrului Tineretului și Sportului.

(2) Pentru a selecta centrul de agrement respectiv baza turistică, perioada și oferta de preț, părinții beneficiarilor sau asociațiile de revoluționari — organizatori de grupuri se vor prezenta pentru informare la Direcții. Rezervarea locurilor în tabăra se face direct de către S.S.R.M.

Art. 3. — (1) S.S.R.M. va asigura finanțarea cheltuielilor legate de cazarea și masa copiilor prevăzuți la art. 1, în baza Legii bugetului de stat pe anul 2016 nr. 339/2015, achitând contravaloarea cheltuielilor prilejuite de serviciile acordate de tabără, direct, prestatorilor de servicii (Direcții sau operatori economici privați acreditați în ale căror centre de agrement/locații s-au desfășurat tabere pentru beneficiarii prevăzuți la art. 1).

(2) Centralizarea, corespondența și asigurarea finanțării cheltuielilor prilejuite de cazarea și masa participanților se vor asigura de către Compartimentul buget al S.S.R.M., astfel încât plata către direcțiile/operatorii economici privați în ale căror centre de agrement/locații s-au desfășurat tabere pentru beneficiarii prevăzuți la art. 1 să se realizeze în maximum 15 zile calendaristice de la finalizarea taberei.

(3) Pentru efectuarea plăților, direcțiile județene pentru sport și tineret/operatorii economici trebuie să aibă conturi deschise la Trezoreria Statului.

Art. 4. — (1) Direcțiile/Operatorii economici privați în ale căror centre de agrement/locații s-au desfășurat taberele de mai sus vor transmite la S.S.R.M., în maximum 10 zile de la prestarea serviciului de cazare și masă, factura detaliată a cheltuielilor (preț cazare, preț masă), însoțită de xerocopia avizului din partea S.S.R.M. și de tabelul cu persoanele avizate de S.S.R.M., confirmate de către reprezentantul legal al prestatorului de

servicii (nume, prenume, calitate, semnătura și ștampila unității) și de către însoțitorul/însoțitorii legal/legali al/ai grupului (reprezentant — conducător/conducători grup din partea asociațiilor de revoluționari sau cadre didactice), avizați pentru participarea în tabără de către S.S.R.M. (nume, prenume, BI/CI, semnătura, calitate) că au participat efectiv la tabără.

(2) Factura va fi însoțită și de xerocopia contractului încheiat între prestatorul de servicii (Direcțiile, respectiv operatorul economic privat, în a căror locații s-au desfășurat taberele) și S.S.R.M.

Art. 5. — Direcțiile răspund de primirea grupurilor în cazul în care taberele se desfășoară în centrele de agrement, respectiv bazele turistice proprii Ministerului Tineretului și Sportului.

Art. 6. — (1) Ministerul Tineretului și Sportului va publica pe site-ul propriu lista operatorilor economici acreditați și tarifele practice de aceștia.

(2) Direcțiile prin care se vor face rezervările vor solicita ofertele de preț de la direcțiile care primesc beneficiarii programului și le vor pune la dispoziția părinților sau asociațiilor de revoluționari.

Art. 7. — Sumele reprezentând valoarea serviciilor prestate de tabere în favoarea copiilor prevăzuți la art. 1 sunt suportate din bugetul S.S.R.M., aprobat pe anul 2016 în cuantum de până la 600 lei/copil/sejur tabără/cazare și masă, pe serie de 6—7 zile.

Art. 8. — Numărul maxim de copii care vor beneficia de prezentul protocol este de 340.

Art. 9. — Sumele facturate de către Direcții/operatorii economici privați în ale căror centre de agrement/locații s-au desfășurat taberele de mai sus se vor vira de către S.S.R.M. în termen de 15 zile de la finalizarea taberei, conform cu factura și documentele prevăzute la art. 4, în conturile deschise la Trezoreria Statului și comunicate de către aceștia.

Art. 10. — Pentru copiii care nu au avizul S.S.R.M. și care beneficiază de serviciile de tabără, cheltuielile nu vor fi decontate de către S.S.R.M. și se suportă de către părinții acestora sau de către organizatorii de grup.

Art. 11. — În cazul în care părinții/organizatorii de grup optează pentru o tabără care presupune cheltuieli mai mari decât subvenția de până la 600 lei/copil/sejur/cazare și masă (6—7 zile) suportată de S.S.R.M., aceștia vor plăti diferența.

Art. 12. — Orice modificare a prezentului protocol se va face cu acordul ambelor părți.

Art. 13. — Neînțelegerile dintre părți se vor rezolva pe cale amiabilă, în caz contrar, părțile se vor adresa instanțelor judecătorești competente.

Art. 14. — Prezentul protocol se încheie în 2 (două) exemplare originale, câte unul pentru fiecare parte.

Art. 15. — Prezentul protocol se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin grija Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989.

p. Ministrul tineretului și sportului,
Andrei Popescu,
secretar de stat

Secretariatul de stat pentru recunoașterea meritelor
luptătorilor împotriva regimului comunist
instaurat în România în perioada 1945—1989,
Adrian Sanda,
secretar de stat

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind stabilirea instituțiilor financiare care au obligația de declarare, categoriile de informații privind identificarea contribuabililor, precum și informațiile de natură financiară referitoare la conturile deschise și/sau închise de aceștia la instituțiile financiare, instituțiile financiare nonraportoare din România și conturile excluse de la obligația de declarare, regulile de conformare aplicabile de către aceste instituții în vederea identificării conturilor raportabile de către acestea, precum și procedura de declarare a acestor informații și a normelor și procedurilor administrative menite să asigure punerea în aplicare și respectarea procedurilor de raportare și diligență fiscală prevăzute în instrumentele juridice de drept internațional la care România s-a angajat

În temeiul art. 62 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere:

— prevederile cap. I al titlului X din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 207/2015*), prin care este transpusă Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/107/UE a Consiliului din 9 decembrie 2014 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal;

— prevederile Acordului multilateral al autorităților competente pentru schimb automat de informații privind conturi financiare, semnat la Berlin la 29 octombrie 2014, ratificat prin Legea nr. 70/2016 (*Acordul ratificat prin Legea nr. 70/2016*);

— prevederile Acordului dintre România și Statele Unite ale Americii pentru îmbunătățirea conformării fiscale internaționale și pentru implementarea FATCA, semnat la București la 28 mai 2015, ratificat prin Legea nr. 233/2015 (*Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015*),

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

CAPITOLUL I**Definiții generale și obiect**

Art. 1. — Prin prezentul ordin, în vederea îndeplinirii obligațiilor ce decurg din aplicarea prevederilor art. 62 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 și în scopul combaterii evitării plății impozitelor și evaziunii fiscale și pentru a îmbunătăți conformarea fiscală:

a) se implementează Standardul comun de raportare (CRS) cu privire la conturile financiare așa cum sunt elaborate de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE); și

b) se emit prevederi de aplicare unitară a CRS, a Legii nr. 207/2015 și a Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015 cu privire la:

- (i) stabilirea instituțiilor financiare care au obligația de declarare;
- (ii) categoriile de informații privind identificarea contribuabililor, precum și informațiile de natură financiară referitoare la conturile deschise și/sau închise de aceștia la instituțiile financiare;
- (iii) instituțiile financiare nonraportoare din România și conturile excluse de la obligația de declarare;
- (iv) regulile de conformare aplicabile de către aceste instituții în vederea identificării conturilor raportabile de către acestea, precum și procedura de declarare a acestor informații;
- (v) normele și procedurile administrative menite să asigure punerea în aplicare și respectarea procedurilor de raportare și diligență fiscală.

Art. 2. — (1) Prevederile CRS se completează cu dispozițiile cuprinse în anexa nr. 1 privind Normele de raportare și de diligență fiscală pentru schimbul de informații referitoare la conturile financiare și anexa nr. 2 privind Normele suplimentare de raportare și de diligență fiscală pentru schimbul de informații referitoare la conturi financiare, ce fac parte integrantă din Legea nr. 207/2015.

(2) Prevederile prezentului ordin completează modul de aplicare a dispozițiilor Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015. În cazul în care prevederile prezentului ordin reglementează aspecte care nu se regăsesc în cuprinsul Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015 sau contravin prevederilor acesteia, se vor aplica dispozițiile Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015.

Art. 3. — În scopul acestui ordin, pentru aplicarea unitară a dispozițiilor din Legea nr. 207/2015, din Acordul ratificat prin Legea nr. 70/2016, CRS și din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015, următorii termeni sunt explicați după cum urmează:

a) termenul „cont care face obiectul raportării” din Legea nr. 207/2015 are înțelesul termenului de „cont raportabil” din prezentul ordin;

b) termenul „persoană care face obiectul raportării” definit la lit. D pct. 2 din secțiunea a VIII-a din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015 și termenul „persoană specificată din Statele Unite” definit la art. 1 pct. 1 lit. ff) din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015 are înțelesul termenului de „persoană raportabilă” din prezentul ordin;

c) termenul „proprietăți plătite sau creditate în cont” prevăzut la art. 2 paragraful 2 lit. a) subalineatul (5) lit. (B) din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015 are înțelesul de „active financiare” din prezentul ordin;

d) termenul „conturi de persoană fizică preexistente” din Legea nr. 207/2015 are înțelesul de „conturi individuale preexistente” din prezentul ordin;

e) termenul „autocertificare” din Legea nr. 207/2015 are înțelesul de „declarație pe propria răspundere” din prezentul ordin;

f) termenul „cont de entitate preexistentă” din Legea nr. 207/2015 are înțelesul de „cont preexistent al entității” din prezentul ordin;

g) termenul „cont de entitate nou” din Legea nr. 207/2015 are înțelesul de „cont nou al entității” din prezentul ordin;

h) termenul „fiducie” din Legea nr. 207/2015 are înțelesul de „fiducie/trust”, după caz, conform dreptului intern din jurisdicția participantă;

i) termenul „aranjament legal” din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015 are înțeles similar cu cel de „construcție juridică” din Legea nr. 207/2015;

j) termenul „instituție financiară neraportoare” din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015 are înțelesul de „instituție financiară nonraportoare” din Legea nr. 207/2015.

Art. 4. — Pentru a atinge obiectivele prezentului ordin, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. În scopul prezentului ordin, termenul „România” înseamnă stat care face schimb de informații potrivit Legii nr. 207/2015, Acordului ratificat prin Legea nr. 70/2016 și Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015.

2. Termenul „jurisdicție participantă” cu privire la România înseamnă:

a) jurisdicție participantă așa cum este definită la lit. D pct. 4 din secțiunea a VIII-a din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015;

b) orice jurisdicție, astfel cum este definită la secțiunea I art. 1 lit. a) din Acordul ratificat prin Legea nr. 70/2016, cu care România are un acord în vigoare în temeiul căreia respectiva jurisdicție va furniza informațiile menționate în secțiunea 1 din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015 și care este identificată pe lista prevăzută în anexa nr. 1 la prezentul ordin, alta decât statele membre ale Uniunii Europene și Statele Unite ale Americii;

c) Statele Unite ale Americii, astfel cum sunt definite la art. 1 pct. 1 lit. a) din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

3. Termenul „jurisdicție raportoare” cu privire la România înseamnă:

a) orice alt stat membru al Uniunii Europene;

b) orice altă jurisdicție, alta decât statele membre ale Uniunii Europene și Statele Unite ale Americii, astfel cum este definită la secțiunea 1 paragraful 1 lit. a) din Acordul ratificat prin Legea nr. 70/2016, cu care România sau Uniunea Europeană, după caz, are un acord în vigoare în temeiul căruia există obligația respectivei jurisdicții de a furniza informațiile menționate la secțiunea 2 pct. 2 din Acordul ratificat prin Legea nr. 70/2016. Lista jurisdicțiilor raportoare se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F.;

c) Statele Unite ale Americii, astfel cum sunt definite la art. 1 paragraful 1 lit. a) din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

4. Termenul „autoritate competentă dintr-o jurisdicție participantă”, cu privire la România înseamnă:

a) în cazul oricărui stat membru al Uniunii Europene, așa cum se definește la art. 286 lit. a) din Legea nr. 207/2015;

b) în cazul oricărei altei jurisdicții, așa cum se definește la secțiunea 1 — Definiții pct. 1 lit. b) din Acordul ratificat prin Legea nr. 70/2016;

c) în cazul Statelor Unite ale Americii, astfel cum se definește la art. 1 paragraful 1 lit. f) subpct. (1) din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

5. Termenul „A.N.A.F” înseamnă Agenția Națională de Administrare Fiscală, care este autoritatea competentă din

România, așa cum se definește la art. 287 din Legea nr. 207/2015.

6. Termenul „instituție financiară din România” se referă la:

a) orice instituție financiară care este rezidentă în România, dar exclude orice sucursală a respectivei instituții financiare care se află în afara teritoriului României; și

b) orice sucursală a unei instituții financiare care nu este rezidentă în România, în cazul în care sucursala respectivă se află în România.

7. Termenul „instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă” se referă la:

a) orice instituție financiară care este rezidentă într-o jurisdicție participantă, dar exclude orice sucursală a respectivei instituții financiare care se află în afara teritoriului jurisdicției participante; și

b) orice sucursală a unei instituții financiare care nu este rezidentă într-o jurisdicție participantă, în cazul în care sucursala respectivă se află într-o jurisdicție participantă.

8. Termenul „instituție financiară raportoare” înseamnă o instituție financiară raportoare din România, așa cum este definită în cadrul cap. IX al prezentului ordin.

9. Termenul „instituție financiară nonraportoare din România” înseamnă orice instituție financiară din România sau altă entitate rezidentă în România așa cum este definită de cap. X al prezentului ordin. Lista instituțiilor financiare nonraportoare din România se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F.

10. Termenul „cont financiar” are înțelesul prevăzut în cap. XI al prezentului ordin.

11. 1. Termenul „cont raportabil” se referă la un cont financiar care este administrat de o instituție financiară raportoare din România și este deținut de una sau mai multe persoane raportabile sau de o ENFS pasivă cu una sau mai multe persoane care controlează care sunt persoane raportabile cu condiția ca acesta să fi fost identificat ca atare în temeiul procedurilor de diligență fiscală prevăzute la cap. III—VIII din prezentul ordin.

2. În scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, termenul „cont raportabil” este definit la art. 1 lit. cc) din aceasta.

12. 1. Un cont este considerat a fi „cont inactiv” în sensul prezentului ordin, dacă:

a) titularul contului nu a realizat nicio tranzacție în legătură cu acel cont sau cu orice alt cont deținut de titularul contului la instituția financiară raportoare în ultimii 3 ani; și

b) titularul contului nu a comunicat cu instituția financiară raportoare la care este deschis respectivul cont cu privire la contul respectiv sau orice alt cont deținut de titularul contului la respectiva instituție financiară raportoare în ultimii 6 ani sau în orice altă perioadă prevăzută în procedura internă a fiecărei instituții financiare raportoare; și

c) în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare, instituția financiară raportoare nu a comunicat cu titularul contului care deține respectivul cont cu privire la contul respectiv sau orice alt cont deținut de titularul contului la respectiva instituție financiară raportoare în ultimii 6 ani;

d) un cont, altul decât un contract de rentă viageră, poate fi considerat, de asemenea, un cont inactiv în temeiul dreptului aplicabil sau al normelor sau procedurilor de operare obișnuite ale instituției financiare raportoare care sunt aplicate în mod consecvent pentru toate conturile păstrate de respectiva instituție, cu condiția ca aceste legi, regulamente sau proceduri să conțină prevederi substanțial similare celor de la lit. c).

2. Un cont încetează să mai fie considerat drept un cont inactiv atunci când:

a) titularul contului inițiază o tranzacție cu privire la contul respectiv sau orice alt cont deținut de titularul contului la respectiva instituție financiară raportoare;

b) titularul contului transmite instituției financiare rapoarte care păstrează un astfel de cont instrucțiuni de efectuare a unor operațiuni cu privire la contul respectiv sau la orice alt cont deținut de titularul contului la instituția financiară rapoarte; sau

c) contul încetează să mai fie considerat drept un cont inactiv în temeiul legilor sau regulamentelor aplicabile sau în temeiul procedurilor de operare obișnuite ale instituției financiare rapoarte.

13. 1. Termenul „cont preexistent” înseamnă un cont financiar administrat de către o instituție financiară rapoarte până la data de 31 decembrie 2015, inclusiv.

2. Definiția prevăzută la alin. (1) se completează, în mod corespunzător, cu prevederile lit. C pct. 9 din secțiunea a VIII-a din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015.

3. În scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015 termenul „cont preexistent” este definit la secțiunea a VI-a lit. B pct. 5 din anexa nr. I la acest acord.

14. 1. Termenul „cont nou” înseamnă un cont financiar administrat de o instituție financiară rapoarte deschis la data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior datei menționate, cu excepția cazului în care acesta este considerat drept un cont preexistent potrivit pct. 13 al prezentului articol.

2. În scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, termenul „cont nou” este definit la secțiunile III și V din anexa nr. I la acest acord.

15. Termenul „cont exclus” înseamnă orice cont așa cum este definit de cap. XII al prezentului ordin. Lista conturilor excluse se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F.

16. 1. Termenul „persoană raportabilă” se referă la orice persoană rezidentă fiscal într-o jurisdicție rapoarte, care deține conturi care fac obiectul raportării, cu excepția conturilor deținute de:

a) o companie al cărei capital este tranzacționat în mod regulat pe una sau mai multe piețe reglementate sau în cadrul unuia sau mai multor sisteme alternative de tranzacționare;

b) orice companie care este o entitate afiliată unei companii prevăzute la lit. a);

c) o entitate guvernamentală;

d) o organizație internațională;

e) o bancă centrală; sau

f) o instituție financiară.

2. În categoria persoanelor care fac obiectul raportării sunt incluse și persoanele specificate din Statele Unite așa cum sunt definite la art. 1 pct. 1 lit. ff) din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

3. Termenul „persoană dintr-o jurisdicție rapoarte” înseamnă orice persoană fizică sau entitate care este identificată de o instituție financiară rapoarte din România ca având rezidența fiscală în acea jurisdicție rapoarte ca urmare a aplicării procedurilor de diligență fiscală prevăzute la cap. III—VIII din prezentul ordin sau patrimoniul succesoral al unei persoane decedate care era rezidentă a jurisdicției rapoarte. În acest sens, o entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective.

17. Termenul „CIF” înseamnă codul de identificare fiscală așa cum este reglementat de prevederile art. 82 din Legea nr. 207/2015.

18. Termenul „NIF” înseamnă numărul de identificare fiscală sau echivalentul său funcțional, așa cum este reglementat de prevederile lit. E pct. 5 din secțiunea a VIII-a din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015.

19. Termenul „TIN” din Statele Unite înseamnă un număr federal de identificare a contribuabilului din Statele Unite așa cum este reglementat de prevederile art. 1 pct. 1 lit. kk) din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

20. 1. Termenul „persoane care controlează” înseamnă persoanele fizice care exercită controlul asupra unei entități. În cazul unui trust acest termen înseamnă constitutorul (constitutorii), administratorul (administratorii), protectorul (protectorii) dacă există, beneficiarul (beneficiarii) sau clasa (clasele) de beneficiari și orice altă persoană fizică care exercită controlul final efectiv asupra trustului și în cazul unei construcții juridice, alta decât un trust, acest termen înseamnă persoanele aflate pe poziții echivalente sau similare. Termenul „persoane care controlează” se interpretează într-o manieră care să respecte recomandările Grupului de Acțiune Financiară.

2. Termenul „persoane care controlează” este echivalent cu termenul „beneficiar real” așa cum este acesta definit la art. 4 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările ulterioare.

3. Termenul „acționar semnificativ”, în scopul raportării conform Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, este asimilat unei persoane care controlează și este definit conform Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, și conform Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 11/2007 privind autorizarea instituțiilor de credit, persoane juridice române, și a sucursalelor din România ale instituțiilor de credit din state terțe, cu modificările și completările ulterioare.

21. 1. Termenul „ENFS” înseamnă orice entitate care nu este o instituție financiară. În scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, termenul „NFFE” este definit la pct. 2 lit. B din secțiunea VI din anexa I la acest acord.

2. Termenul „ENFS pasivă” înseamnă orice:

a) ENFS care nu este o ENFS activă; sau

b) o entitate de investiții prevăzută la art. 70 alin. (1) lit. b) care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă.

3. Termenul „ENFS activă” înseamnă orice ENFS care îndeplinește oricare dintre următoarele criterii:

a) mai puțin de 50% din venitul brut al ENFS pentru anul calendaristic precedent sau pentru altă perioadă de raportare adecvată este venit pasiv și mai puțin de 50% din activele deținute de ENFS în cursul anului calendaristic precedent sunt active care produc sau sunt deținute pentru a produce venit pasiv;

b) acțiunile ENFS sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață reglementată sau ENFS este o entitate afiliată unei entități ale cărei acțiuni sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață reglementată;

c) ENFS este o entitate guvernamentală, o organizație internațională, o bancă centrală sau o entitate deținută în totalitate de una sau mai multe dintre entitățile sus-menționate;

d) toate activitățile ENFS constau, în esență, în deținerea (în totalitate sau parțial) a acțiunilor subscrise emise de una sau mai multe filiale ale căror tranzacții sau activități sunt diferite de activitățile unei instituții financiare sau în finanțarea și prestarea de servicii respectivelor filiale. Cu toate acestea, o entitate nu are statutul de entitate activă dacă funcționează (sau se prezintă) drept un fond de investiții, cum ar fi un fond de investiții în societăți necotate, un fond cu capital de risc, un fond de achiziție prin îndatorarea companiei sau orice alt organism de plasament al cărui scop este de a achiziționa sau de a finanța companii și de a deține capital în cadrul respectivelor companii, reprezentând active de capital în scopul unor investiții;

e) ENFS nu desfășoară încă activități comerciale și nu a mai desfășurat niciodată, dar investește capital în active cu intenția de a desfășura o activitate comercială, alta decât cea a unei instituții financiare, cu condiția ca ENFS să nu se califice pentru această excepție ulterior datei la care se împlinesc 24 de luni de la data inițială a constituirii ENFS;

f) ENFS nu a fost o instituție financiară în ultimii 5 ani și este în proces de lichidare a activelor sale sau de restructurare cu intenția de a continua sau de a relua operațiunile în alte activități decât cele ale unei instituții financiare;

g) activitățile ENFS constau în principal în finanțare și operațiuni de acoperire a riscurilor cu sau pentru entități afiliate care nu sunt instituții financiare, iar ENFS nu prestează servicii de finanțare sau de acoperire a riscurilor niciunei alte entități care nu este o entitate asimilată, cu condiția ca grupul din care fac parte respectivele entități afiliate să desfășoare în principal o activitate diferită de activitățile unei instituții financiare; sau

h) ENFS îndeplinește toate condițiile următoare:

1. este constituită și își desfășoară activitatea în statul membru propriu sau în altă jurisdicție de rezidență exclusiv în scopuri religioase, caritabile, științifice, artistice, culturale, sportive sau educaționale; sau este constituită și își desfășoară activitatea în statul membru propriu sau în altă jurisdicție de rezidență și este o organizație profesională, o asociație de afaceri, o cameră de comerț, o organizație a muncii, o organizație din sectorul agriculturii sau al horticulurii, o asociație civică sau o organizație care funcționează exclusiv pentru promovarea bunăstării sociale;

2. este scutită de impozitul pe venit în statul său membru sau în altă jurisdicție de rezidență;

3. nu are acționari sau membri care au drepturi de proprietate sau beneficii legate de activele sau veniturile sale;

4. legislația aplicabilă a statului membru al ENFS sau a altei jurisdicții de rezidență a ENFS ori documentele de constituire a ENFS nu permit ca vreun venit ori vreun activ al ENFS să fie distribuit sau utilizat în beneficiul unei persoane fizice sau al unei entități noncaritabile în alt mod decât în scopul desfășurării de activități caritabile ale ENFS sau drept plată a unor compensații rezonabile pentru servicii prestate ori drept plată reprezentând valoarea justă de piață a proprietății pe care ENFS a cumpărat-o; și

5. legislația aplicabilă a statului membru al ENFS sau a altei jurisdicții de rezidență a ENFS ori documentele de constituire a ENFS impun ca, în momentul lichidării sau dizolvării ENFS, toate activele sale să fie distribuite către o entitate guvernamentală sau altă organizație nonprofit sau să revină guvernului statului membru sau al altei jurisdicții de rezidență a ENFS sau oricărei subdiviziuni politice a acestora.

i) Termenii „NFFE activă” și „NFFE pasivă” sunt definiți potrivit lit. B pct. 3 și 4 din secțiunea VI din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

22. Termenul „Procedurile AML/KYC” înseamnă procedurile de conformare privind clientul ale unei instituții financiare raportoare din România, conform cap. II din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările ulterioare.

23. 1. Termenul „titular de cont” înseamnă o persoană inclusă pe o listă sau identificată drept titularul unui cont financiar de către instituția financiară care menține contul.

2. O persoană, alta decât o instituție financiară, care deține un cont financiar în beneficiul sau în numele altei persoane, în calitate de agent, custode, mandatar, semnatar, consilier de investiții sau intermediar, nu este considerată drept deținătoare a contului în sensul prezentului ordin, ci cealaltă persoană este considerată drept titulară a contului.

3. În scopul alin. (2) o instituție financiară raportoare poate să se bazeze pe informațiile din posesia sa, inclusiv informațiile colectate în conformitate cu prevederile cap. II din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările ulterioare, pe baza cărora poate să stabilească în mod rezonabil

dacă o persoană acționează în beneficiul sau în numele unei alte persoane.

4. În cazul unui cont deținut în comun, fiecare titular este considerat un titular de cont în scopul de a stabili dacă contul este un cont raportabil. Prin urmare, un cont este un cont raportabil dacă oricare dintre titularii de cont este o persoană raportabilă sau este o ENFS pasivă cu una sau mai multe persoane care controlează și care fac obiectul raportării.

5. În cazul în care există mai multe persoane care dețin cont comun, fiecare persoană raportabilă este considerată drept titulară de cont și îi este atribuit întregul sold al contului deținut în comun, inclusiv în scopul de a aplica regulile de agregare prevăzute la art. 64.

6. În cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, titularul contului este orice persoană care are dreptul să acceseze valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarul contractului.

7. În cazul în care nicio persoană nu poate să aibă acces la valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarul, titularul contului este orice persoană desemnată în calitate de proprietar în contract și orice persoană cu un drept la plată în conformitate cu termenii contractuali.

8. La scadența unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau a unui contract cu rentă viageră (adică atunci când obligația de a plăti o sumă de bani în temeiul unui contract devine fixă), fiecare persoană care are dreptul să primească o plată în conformitate cu contractul este considerată ca fiind un titular de cont.

24. 1. Termenul „entitate” înseamnă o persoană juridică sau o construcție juridică de tipul fiduciei/trustului.

2. O entitate este o „entitate afiliată” în următoarele situații:

a) dacă oricare dintre cele două entități deține controlul asupra celeilalte;

b) cele două entități se află sub control comun; sau

c) cele două entități sunt entități de investiții prevăzute la art. 70 alin. (1) lit. a) pct. 2 din prezentul ordin.

3. În sensul alin. (2), noțiunea de control include deținerea directă sau indirectă a peste 50% din voturi și din valoarea unei entități.

4. Pentru aplicarea Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, termenul „entitate afiliată” este definit la art. 1 lit. j) din aceasta.

25. Termenul „entitate finanțatoare”, pentru scopurile Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, reprezintă acea entitate care îndeplinește condițiile din secțiunea IV lit. B pct. 3, respectiv lit. C pct. 5 din anexa nr. II la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

26. Termenul „entitate finanțată”, pentru scopurile Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, are înțelesul din secțiunea IV lit. B pct. 1 și 2 din anexa II la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

27. Termenul „GIIN”, pentru scopurile Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, reprezintă codul de identificare intermediar global atribuit unei instituții financiare raportoare, conform modelului 1 de Acord interguvernamental privind FATCA, în scopul identificării acestor entități pentru agenții care fac rețineri de impozit la sursă. Toate codurile intermediare de identificare globale vor fi publicate pe website-ul IRS.

CAPITOLUL II

Categoriile de informații privind identificarea contribuabililor rezidenți ai statelor cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internațional

Art. 5. — (1) Instituțiile financiare raportoare care au obligații de raportare informează contribuabilii rezidenți ai statelor cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept

internațional, prin publicarea pe site-ul propriu a unei informări, cu caracter general, în care să fie cuprinse informațiile prevăzute la art. 12 din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la faptul că datele privind identificarea conturilor lor sunt selectate și declarate potrivit prezentului ordin.

(2) A.N.A.F. are obligația de a informa contribuabilii rezidenți ai statelor cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internațional, prin publicarea pe site-ul propriu a unei informări, cu caracter general, în care să fie cuprinse informațiile prevăzute la art. 12 din Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la faptul că datele privind identificarea conturilor lor sunt selectate și declarate potrivit prezentului ordin.

(3) Informarea menționată la alin. (1) și (2) se realizează în timp util, astfel încât contribuabilii vizați de prezentul ordin să își poată exercita drepturile în materie de protecție a datelor cu caracter personal, înainte ca instituțiile financiare raportoare să transmită organului fiscal din cadrul autorității competente din România informațiile menționate anterior.

(4) A.N.A.F. comunică informațiile prevăzute la art. 6, după cum urmează:

a) conform art. 291 alin. (6) lit. b) din Legea nr. 207/2015;

b) conform pct. 3 din secțiunea a 3-a din Acordul ratificat prin Legea nr. 70/2016;

c) conform art. 3 paragraful 5 din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

(5) Prelucrarea datelor cu caracter personal ce fac obiectul prezentului ordin se realizează de instituțiile financiare raportoare și de autoritatea competentă din România în conformitate cu prevederile Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — (1) Instituțiile financiare raportoare trebuie să raporteze A.N.A.F. următoarele informații generale referitoare la fiecare cont raportabil al respectivelor instituții financiare raportoare:

a) în cazul unei persoane fizice care este titular de cont și persoană raportabilă: numele, adresa, jurisdicție de rezidență, numărul/numerele de identificare fiscală (NIF) și data și locul nașterii, după caz;

b) în cazul unei entități care este titular de cont și o persoană raportabilă: denumirea, adresa, jurisdicția de rezidență și numărul/numerele de identificare fiscală (NIF);

c) în cazul unei entități care este titular de cont și care este identificată ca având una sau mai multe persoane care controlează și care fac obiectul raportării:

1. numele, adresa, jurisdicția de rezidență și numărul/numerele de identificare fiscală (NIF) ale entității; și

2. numele, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență și numărul/numerele de identificare fiscală (NIF) ale persoanelor și data și locul nașterii fiecărei persoane raportabile;

d) numărul de cont sau echivalentul său funcțional în absența unui număr de cont;

e) numele și numărul de identificare, dacă este cazul, al instituției financiare raportoare;

f) soldul sau valoarea contului, inclusiv, în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract cu rentă viageră, valoarea de răscumpărare, valabil/valabilă la sfârșitul anului calendaristic relevant, în cazul în care contul a fost închis în cursul anului în cauză, sau valoarea ultimei tranzacții imediat înainte de închiderea contului, în cazul închiderii contului în timpul anului.

(2) Următoarele informații fac de asemenea obiectul raportării:

a) în cazul oricărui cont de custodie:

1. suma totală brută a dobânzilor plătite sau creditate în cont sau în legătură cu acel cont, în cursul unui an calendaristic; și

2. suma totală brută a dividendelor plătite sau creditate în cont sau în legătură cu acel cont, în cursul anului calendaristic; și

3. suma totală brută a altor venituri generate în legătură cu activele deținute în cont, plătite sau creditate în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic; și

4. încasările brute totale din vânzarea sau răscumpărarea activelor financiare plătite sau creditate în cont în cursul anului în legătură cu care instituția financiară raportoare a acționat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al titularului de cont.

b) în cazul oricărui cont de depozit, cuantumul brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic;

c) în cazul oricărui cont diferit de conturile prevăzute la lit. a) și b), cuantumul brut total plătit sau creditat titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic în legătură cu care instituția financiară raportoare este debitoare sau datoare să îl plătească, inclusiv cuantumul agregat al oricărui rambursări plătite titularului de cont în cursul anului calendaristic.

(3) În scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, instituțiile financiare raportoare au obligația să raporteze informațiile prevăzute la art. 4 paragraful 1 lit. b) din respectivul acord.

Art. 7. — (1) Adresa care trebuie raportată în legătură cu un cont este adresa înregistrată la instituția financiară raportoare pentru titularul contului, în conformitate cu procedurile de diligență fiscală din cap. III—VIII din prezentul ordin.

(2) În cazul unui cont deținut de o persoană fizică ce este o persoană raportabilă, adresa care trebuie raportată este:

a) adresa actuală de domiciliu/rezidență a persoanei fizice;

b) în situația în care instituția financiară raportoare nu deține o astfel de adresă în evidențele sale, aceasta va raporta adresa de corespondență a persoanei raportabile.

(3) În cazul unui cont deținut de o entitate care este identificată ca persoană raportabilă, adresa care trebuie raportată este adresa entității.

(4) În cazul unui cont deținut de o entitate care este identificată ca având una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării, adresa care trebuie raportată este adresa entității și adresa fiecărei persoane care exercită controlul entității, care sunt persoane care fac obiectul raportării, așa cum este prevăzută la alin. (2).

Art. 8. — (1) Jurisdicția de rezidență care trebuie raportată în legătură cu un cont este jurisdicția de rezidență fiscală identificată de instituția financiară raportoare pentru persoana raportabilă pentru anul calendaristic relevant, în conformitate cu procedurile de diligență fiscală prevăzute în cap. III—VIII din prezentul ordin.

(2) În cazul unei persoane raportabilă care a fost identificată ca având una sau mai multe jurisdicții de rezidență, sunt raportate toate jurisdicțiile de rezidență identificate de instituția financiară raportoare pentru persoana raportabilă, pentru anul calendaristic relevant.

(3) Jurisdicțiile de rezidență care sunt identificate ca rezultat al aplicării procedurilor de diligență fiscală prevăzute în cap. III—VIII din prezentul ordin nu exclud orice altă identificare de rezidență realizată de instituția financiară raportoare în alte scopuri fiscale.

Art. 9. — (1) NIF-ul care trebuie raportat în legătură cu un cont este numărul de identificare fiscală sau echivalentul său funcțional dacă nu există un număr de identificare fiscală, atribuit titularului contului de către jurisdicția sa de rezidență.

(2) În cazul unei persoane raportabile care este identificată ca având una sau mai multe jurisdicții de rezidență, NIF-ul care trebuie raportat este numărul de identificare fiscală al titularului contului aferent fiecărei jurisdicții raportoare.

(3) Conform prevederilor art. 6 paragraful 3 lit. b) din Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015, pentru raportarea cu privire la anul 2017 și anii ulteriori, instituțiile financiare raportoare din România au obligația să obțină TIN-ul din Statele Unite pentru fiecare persoană specificată din Statele Unite.

Art. 10. — (1) NIF-ul sau data nașterii nu trebuie raportate în cazul conturilor preexistente dacă:

a) acestea nu figurează în evidențele instituției financiare raportoare; și

b) nu există o altă cerință care să impună respectivei instituții financiare raportoare să colecteze aceste informații în temeiul dreptului intern.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) lit. b), NIF-ul sau data nașterii trebuie să fie raportate dacă:

a) acestea figurează în evidențele instituției financiare raportoare; sau

b) acestea nu figurează în evidențele instituției financiare raportoare, dar sunt colectate în alt mod către instituția financiară raportoare în temeiul Legii nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

(3) „Evidențele” instituției financiare raportoare includ dosarul principal al clientului și informațiile disponibile în format electronic.

(4) Termenul „dosar principal al clientului” include dosarele primare ale instituției financiare raportoare care conțin informațiile despre titularul contului, precum informațiile utilizate pentru contactarea titularilor de cont sau pentru aplicarea procedurilor AML/KYC.

(5) În situația în care o instituție financiară raportoare nu deține NIF-ul sau data nașterii unui titular al unui cont preexistent în evidențele sale și nu este obligată să obțină această informație în temeiul Legii nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, instituția financiară raportoare trebuie să depună eforturi rezonabile pentru a le obține până la sfârșitul celui de-al doilea an calendaristic de la anul în care aceste conturi au fost identificate drept conturi ce fac obiectul raportării, în afara cazului în care una dintre excepțiile de la alin. (7) se aplică cu privire la NIF și acesta nu trebuie raportat.

(6) Prin „eforturi rezonabile” se înțeleg încercări reale de a obține NIF-ul și data nașterii titularului contului raportabil. Astfel de eforturi trebuie să fie făcute cel puțin o dată pe an, în timpul perioadei între identificarea contului preexistent drept un cont raportabil și sfârșitul celui de-al doilea an care urmează anului aferent identificării. Eforturile rezonabile nu presupun neapărat închiderea, blocarea sau transferarea contului și nici condiționarea sau limitarea utilizării acestuia. Eforturile rezonabile pot să fie continuate și după perioada menționată.

(7) NIF-ul sau data nașterii nu trebuie raportate în cazul conturilor preexistente și nici al conturilor noi, dacă:

a) acesta nu este emis de către jurisdicția de rezidență; sau
b) Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, nu impune obținerea NIF-ului.

(8) NIF-ul este considerat a nu fi emis de jurisdicția de rezidență:

a) dacă jurisdicția de rezidență nu emite un NIF și niciun echivalent funcțional în absența NIF-ului, sau

b) dacă jurisdicția de rezidență nu a emis un NIF pentru acea persoană fizică sau entitate.

(9) NIF-ul nu trebuie raportat în legătură cu un cont raportabil deținut de o persoană raportabilă care este rezidentă a acelei jurisdicții sau pentru care nu a fost emis un NIF, conform alin. (8).

Art. 11. — (1) „Locul nașterii” nu este necesar a fi raportat în ceea ce privește conturile preexistente și nici pentru conturile noi, în afară de cazul în care instituția financiară raportoare este obligată, în alt mod, să obțină și să raporteze această informație în temeiul Legii nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, și este disponibilă în evidența sa electronică.

(2) Termenul „informații/date din evidența sa electronică” se referă la informațiile pe care o instituție financiară raportoare le păstrează în dosarele sale de raportare fiscală, în dosarele principale ale clienților sau în alte asemenea dosare, care sunt stocate sub forma unei baze de date electronice asupra cărora se rulează cereri în limbaje de programare (de exemplu: Structured Query Language etc.). Informațiile, datele sau dosarele nu pot fi căutate în baza de date electronică dacă sunt stocate numai într-un sistem de captură a imaginii (precum formatul documentului portabil (.pdf) sau documente scanate). Raportarea pentru acest scop nu include informațiile furnizate doar la cerere.

(3) „Raportarea” pentru scopul prevăzut la art. 1 nu include informațiile furnizate doar la cerere.

Art. 12. — (1) Numărul de cont care trebuie raportat ca fiind aferent contului este numărul de identificare atribuit de instituția financiară raportoare sau dacă niciun astfel de număr nu este atribuit contului, un echivalent funcțional (de exemplu: un număr de serie unic sau alt număr pe care instituția financiară raportoare îl atribuie contului financiar și care deosebește contul de celelalte conturi deținute de instituție).

(2) Numărul de poliță sau de contract este considerat ca fiind un echivalent funcțional pentru numărul de cont.

Art. 13. — Termenul „număr de identificare” al instituției financiare raportoare din România este numărul atribuit unei instituții financiare raportoare potrivit Legii nr. 207/2015.

Art. 14. — (1) În cazul unui cont de custodie, soldul contului sau valoarea reprezintă:

soldul contului în numerar al clientului la sfârșitul anului calendaristic relevant, cumulat, după caz, cu valoarea instrumentelor financiare calculată ca sumă a valorii de piață a instrumentelor financiare existente în contul clientului la sfârșitul anului calendaristic relevant.

(2) În cazul în care contul de custodie a fost închis în timpul anului respectiv se vor raporta următoarele:

a) închiderea contului; și

b) valoarea ultimului transfer în numerar efectuată de către intermediar către client înainte de închiderea contului în numerar al clientului, cumulată cu valoarea instrumentelor financiare transferate în evidențele depozitarului central de către intermediar, la momentul închiderii contului de instrumente financiare ale clientului, calculată ca sumă a valorii de piață a instrumentelor financiare transferate la data efectuării transferului.

Art. 15. — (1) Informațiile care trebuie raportate în anul următor trebuie să fie cele valabile de la sfârșitul anului calendaristic relevant.

(2) Prin excepție de la alin. (1), instituțiile financiare raportoare care își încetează activitatea în intervalul de timp de la sfârșitul anului calendaristic relevant vor raporta informațiile oricând în această perioadă.

Art. 16. — Informațiile care trebuie raportate, în cazul unui cont, altul decât un cont de custodie sau un cont de depozit, includ cuantumul brut total plătit sau creditat titularului contului în legătură cu acel cont, în cursul anului calendaristic cu privire la care instituția financiară raportoare este debitoare sau datoare

să o plătească, inclusiv cuantumul agregat al oricăror rambursări plătite titularului contului în cursul anului calendaristic.

Art. 17. — (1) Informațiile trebuie să fie raportate în moneda în care contul este exprimat.

(2) În cazul unui cont exprimat în mai mult de o monedă, instituția financiară raportoare poate să decidă să raporteze informațiile în moneda în care este exprimat contul. În cazul instituțiilor de credit, fiecărui cont deschis îi este atribuită o singură monedă.

(3) În scopul CRS, dacă soldul sau valoarea unui cont financiar sau orice altă sumă este exprimată într-o monedă diferită de moneda utilizată de către România, în scopul stabilirii pragurilor și al limitelor, instituțiile financiare raportoare din România trebuie să calculeze soldul sau valoarea prin aplicarea unui curs zilnic de referință pentru a transforma soldul sau valoarea în moneda echivalentă.

(4) În scopul raportării unui cont de către instituția financiară raportoare, cursul de referință trebuie să fie cel valabil în ultima zi a anului calendaristic de raportare pentru care contul respectiv este raportat.

(5) În scopul Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015 regula de transformare a valutei este prevăzută la pct. 4 lit. C secțiunea a VI-a, anexa 1 din acest acord.

Art. 18. — (1) În scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, cu privire la anul 2014, referitor la fiecare cont raportabil, al titularului de cont, instituțiile financiare raportoare din România la care este deschis fiecare cont raportează la A.N.A.F. următoarele informații:

a) numele titularului contului, respectiv al persoanei specificate din Statele Unite și al acelei entități din afara Statelor Unite care este controlată de una sau mai multe persoane specificate din Statele Unite, precum și al persoanelor specificate din Statele Unite care controlează entitatea respectivă;

b) adresa titularului contului, respectiv al persoanei specificate din Statele Unite și al acelei entități din afara Statelor Unite care este controlată de una sau mai multe persoane specificate din Statele Unite, precum și al persoanelor specificate din Statele Unite care controlează entitatea respectivă;

c) TIN din Statele Unite, atunci când este posibil, al titularului contului, respectiv al persoanei specificate din Statele Unite și al acelei entități din afara Statelor Unite care este controlată de una sau mai multe persoane specificate din Statele Unite, precum și al persoanelor specificate din Statele Unite care controlează entitatea respectivă. Atunci când nu este posibil să fie raportat TIN, în cazul conturilor preexistente, se va raporta data de naștere a persoanelor specificate din Statele Unite, fie titularii conturilor, fie persoane specificate din Statele Unite care controlează entitatea din afara Statelor Unite;

d) numărul de cont (sau un echivalent funcțional, în absența unui număr de cont);

e) numele și numărul de identificare fiscală al instituției financiare raportoare din România;

f) soldul sau valoarea contului la data de 31 decembrie 2014.

(2) În scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, cu privire la anul 2015, referitor la fiecare cont raportabil, al titularului de cont, instituțiile financiare raportoare din România la care este deschis fiecare cont raportează la A.N.A.F. următoarele informații:

a) numele titularului contului, respectiv al persoanei specificate din Statele Unite și al acelei entități din afara Statelor Unite care este controlată de una sau mai multe persoane specificate din Statele Unite, precum și al persoanelor specificate din Statele Unite care controlează entitatea respectivă;

b) adresa titularului contului, respectiv al persoanei specificate din Statele Unite și al acelei entități din afara Statelor Unite care este controlată de una sau mai multe persoane specificate din Statele Unite, precum și al persoanelor specificate din Statele Unite care controlează entitatea respectivă;

c) TIN din Statele Unite, atunci când este posibil, al titularului contului, respectiv al persoanei specificate din Statele Unite și al acelei entități din afara Statelor Unite care este controlată de una sau mai multe persoane specificate din Statele Unite, precum și al persoanelor specificate din Statele Unite care controlează entitatea respectivă. Atunci când nu este posibil să fie raportat TIN, în cazul conturilor preexistente, se va raporta data de naștere a persoanelor specificate din Statele Unite, fie titularii conturilor, fie persoane specificate din Statele Unite care controlează entitatea din afara Statelor Unite;

d) numărul de cont (sau un echivalent funcțional, în absența unui număr de cont);

e) numele și numărul de identificare fiscală al instituției financiare raportoare din România;

f) soldul sau valoarea contului la data de 31 decembrie 2015;

g) în legătură cu un cont de custodie:

(i) suma totală brută a dobânzilor;

(ii) suma totală brută a dividendelor;

(iii) suma totală brută a altor venituri generate cu privire la activele deținute în cont;

h) în legătură cu un cont de depozit, suma totală brută a dobânzii plătite sau creditate în cont în cursul anului 2015;

i) în legătură cu orice alt cont, care nu a fost menționat la lit. g) și h), suma totală brută plătită sau creditată în cont în cursul anului 2015 cu privire la care instituția financiară raportoare din România este debitoare sau datoare să o plătească, inclusiv suma totală a oricăror plăți de răscumpărare efectuate către titularul contului în cursul anului 2015;

j) numele fiecărei instituții financiare neparticipante către care a efectuat plăți și suma acestor plăți.

(3) În scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, cu privire la anul 2016 și următorii ani de raportare, referitor la fiecare cont raportabil al titularului de cont, instituțiile financiare raportoare din România la care este deschis fiecare cont raportabil raportează la A.N.A.F. următoarele informații:

a) numele titularului contului, respectiv al persoanei specificate din Statele Unite și al acelei entități din afara Statelor Unite care este controlată de una sau mai multe persoane specificate din Statele Unite, precum și al persoanelor specificate din Statele Unite care controlează entitatea respectivă;

b) adresa titularului contului, respectiv al persoanei specificate din Statele Unite și al acelei entități din afara Statelor Unite care este controlată de una sau mai multe persoane specificate din Statele Unite, precum și al persoanelor specificate din Statele Unite care controlează entitatea respectivă;

c) TIN din Statele Unite, atunci când este posibil, al titularului contului, respectiv al persoanei specificate din Statele Unite și al acelei entități din afara Statelor Unite care este controlată de una sau mai multe persoane specificate din Statele Unite, precum și al persoanelor specificate din Statele Unite care controlează entitatea respectivă. Atunci când nu este posibil să fie raportat TIN, în cazul conturilor preexistente, se va raporta data de naștere a persoanelor specificate din Statele Unite, fie titularii conturilor, fie persoane specificate din Statele Unite care controlează entitatea din afara Statelor Unite. Începând cu anul 2017 se vor avea în vedere prevederile art. 9 alin. (3) din prezentul ordin;

d) numărul de cont (sau un echivalent funcțional, în absența unui număr de cont);

e) numele și numărul de identificare fiscală al instituției financiare raportoare din România;

f) soldul sau valoarea contului la data de 31 decembrie 2016 sau 31 decembrie al fiecărui an calendaristic pentru care se face raportarea;

g) în legătură cu un cont de custodie:

(i) suma totală brută a dobânzilor;

(ii) suma totală brută a dividendelor;

(iii) suma totală brută a altor venituri generate cu privire la activele deținute în cont;

(iv) câștigurile totale brute din vânzarea sau răscumpărarea de proprietăți plătite sau creditate în cont în cursul anului 2016 sau în cursul fiecărui an calendaristic următor pentru care se face raportarea, cu privire la care instituția financiară raportoare din România a acționat în calitate de custode, broker, împuternicit sau în alt mod ca agent al titularului contului;

h) în legătură cu un cont de depozit, suma totală brută a dobânzii plătite sau creditate în cont în cursul anului 2016 sau în cursul fiecărui an calendaristic următor pentru care se face raportarea;

i) în legătură cu orice alt cont, care nu a fost menționat la lit. g) și h), suma totală brută plătită sau creditată în cont în cursul anului 2016 sau în cursul fiecărui an calendaristic următor pentru care se face raportarea, cu privire la care instituția financiară raportoare din România este debitoare sau datoare să o plătească, inclusiv suma totală a oricăror plăți de răscumpărare efectuate către titularul contului în cursul anului 2016 sau în cursul fiecărui an calendaristic următor pentru care se face raportarea;

j) pentru anul 2016, numele fiecărei instituții financiare neparticipante către care a efectuat plăți și suma acestor plăți.

Art. 19. — În scopul aplicării Legii nr. 207/2015 și a Acordului ratificat prin Legea nr. 70/2016, cu privire la anul 2016 și următorii ani de raportare, referitor la fiecare cont raportabil, instituțiile financiare raportoare din România raportează la A.N.A.F. următoarele informații:

a) numele, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență, NIF-ul și data și locul nașterii (pentru o persoană fizică) al fiecărei persoane raportabile care este titularul contului și în situația oricărei entități care este titularul contului și care, după aplicarea regulilor de conformare cu standardul comun de raportare, este identificată ca având una sau mai multe persoane care controlează și care sunt persoane raportabile, numele, adresa și NIF-ul entității și numele, adresa, NIF-ul și data și locul nașterii fiecărei persoane raportabile;

b) numărul de cont (sau echivalentul funcțional în absența unui număr de cont);

c) numele și numărul de identificare (dacă există) al instituției financiare raportoare;

d) soldul sau valoarea unui cont (inclusiv în cazul contractelor de asigurare cu valoare de răscumpărare sau contractelor de rentă viageră, valoarea de răscumpărare sau valoarea de reziliere) la sfârșitul anului calendaristic relevant sau dacă contul a fost închis în timpul acelui an, închiderea contului, situație în care vor fi avute în vedere prevederile art. 6 alin. (1) lit. f) din prezentul ordin referitoare la raportarea valorii ultimei tranzacții;

e) în cazul oricărui cont de custodie:

(i) suma brută totală a dobânzii, suma brută totală a dividendelor și suma brută totală a altor venituri realizate în legătură cu activele deținute în cont, în orice situație, plătite sau creditate în cont (sau în

legătură cu contul) în timpul anului calendaristic relevant; și

(ii) veniturile totale brute din vânzarea sau răscumpărarea activelor financiare plătite sau creditate din cont în timpul anului calendaristic în legătură cu care instituțiile financiare raportoare acționează în calitate de custode, broker, împuternicit sau în alt mod ca un agent pentru un titular de cont;

f) în cazul unui cont de depozit, suma totală brută a dobânzilor plătite sau creditate în cont în timpul anului calendaristic relevant; și

g) în cazul oricărui cont care nu este menționat în lit. e) și f), suma brută totală plătită sau creditată titularului contului cu privire la cont în timpul anului calendaristic în legătură cu care instituția financiară raportoare este debitoare, incluzând suma totală a oricăror plăți de răscumpărare efectuate către titularul contului în timpul anului calendaristic relevant.

Art. 20. — (1) Instituțiile financiare raportoare trebuie să folosească schema unică de raportare pentru Legea nr. 207/2015, CRS și Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015, precum și programul de asistență, disponibile pe portalul A.N.A.F., la adresa www.anaf.ro, secțiunea Declarații electronice, în scopul raportării informațiilor prevăzute în prezentul capitol.

(2) Raportarea se transmite prin portal, sub forma unui fișier PDF cu xml atașat, semnat electronic, prin mijloace de transmitere la distanță, potrivit art. 62 alin. (3) din Legea nr. 207/2015.

(3) Prin excepție de la alin. (2), în anul 2016 termenul de raportare prevăzut la art. 62 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă până la data de 31 august 2016.

(4) Pentru depunerea declarației, instituțiile financiare raportoare trebuie să dețină un certificat digital calificat, eliberat în condițiile Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, republicată.

(5) Orice modificare a schemei de raportare va fi adusă la cunoștința instituțiilor financiare raportoare, prin publicarea, pe portalul A.N.A.F., în secțiunea Declarații electronice, cu minimum 15 zile înainte de aplicarea modificărilor efectuate.

(6) Instituțiile financiare raportoare depun raportarea, chiar dacă aceasta nu conține înregistrări, în cazul în care nu s-a identificat niciun cont raportabil în cursul anului de raportare.

(7) În situația prevăzută la alin. (6) raportarea se va completa cu „0”.

(8) Corecțiile informațiilor transmise se fac atât la inițiativa instituțiilor financiare raportoare, cât și ca urmare a unei solicitări de corecție a altor jurisdicții raportoare, transmisă de către acestea instituțiilor financiare prin intermediul A.N.A.F.

(9) Solicitățile de corecție se publică pe portalul A.N.A.F. în spațiul privat al contribuabilului.

(10) Tipurile de corecții posibile:

a) declararea de informații noi;

b) modificarea unora din informațiile transmise inițial;

c) anularea unor informații transmise inițial.

(11) Instituțiile financiare raportoare pot transmite corecții în conformitate cu prevederile art. 105 din Legea nr. 207/2015.

(12) Instrucțiunile privind modalitatea în care A.N.A.F. va transmite cererile de corecție și va primi răspuns din partea instituțiilor financiare raportoare se regăsesc pe portalul A.N.A.F., în secțiunea „Servicii online”.

CAPITOLUL III

Cerințe generale de diligență fiscală

Art. 21. — (1) Un cont este considerat a fi un cont raportabil, începând cu data la care este identificat astfel în urma aplicării procedurilor de diligență prevăzute în cap. III—VIII.

(2) Din momentul în care un cont este considerat un cont raportabil, acesta își menține această funcție până la data la care încetează a mai fi un cont raportabil, chiar dacă soldul sau valoarea contului este egală cu zero sau este negativă sau nu există nicio sumă plătită sau creditată în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont.

(3) Atunci când un cont este identificat ca fiind un cont raportabil, în funcție de situația acestuia la sfârșitul anului calendaristic sau la sfârșitul perioadei de raportare, informațiile în legătură cu acest cont trebuie raportate ca și când ar fi fost un cont raportabil pe tot parcursul anului calendaristic în care a fost identificat ca atare.

(4) Când un cont raportabil este închis, informațiile cu privire la acel cont trebuie să fie raportate până la data închiderii contului.

(5) În situația în care nu se prevede în mod expres un alt an de raportare, informațiile cu privire la un cont raportabil trebuie să fie raportate anual în anul calendaristic care urmează anului la care se referă informațiile.

Art. 22. — (1) Soldul sau valoarea contului trebuie să fie considerat(ă) cel/cea valabil(ă) din ultima zi a anului calendaristic.

(2) În situația în care soldul sau pragul valorii urmează să se stabilească în ultima zi a unui an calendaristic, soldul sau valoarea în cauză trebuie stabilit(ă) în ultima zi a perioadei de raportare care se încheie cu sau în anul calendaristic respectiv.

(3) În situația în care perioada de raportare se încheie cu anul calendaristic respectiv, atunci soldul sau valoarea contului trebuie să fie stabilit(ă) pe data de 31 decembrie a anului calendaristic.

(4) În situația în care perioada de raportare se încheie în cursul anului calendaristic, atunci soldul sau valoarea în cauză trebuie să fie stabilit(ă) în ultima zi a perioadei de raportare, dar în cursul anului calendaristic respectiv.

Art. 23. — (1) Este permisă instituțiilor financiare raportoare utilizarea de prestatori de servicii, așa cum sunt aceștia definiți la art. 2 lit. k) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, pentru a îndeplini obligațiile de diligență impuse acestor instituții.

(2) În aceste situații, instituțiile financiare raportoare rămân în continuare responsabile pentru obligațiile lor de diligență, acțiunile furnizorului de servicii fiind imputate instituției financiare raportoare, inclusiv pentru obligațiile lor cu privire la respectarea prevederilor privind protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestora, aprobată prin Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 24. — (1) Instituțiile financiare raportoare pot aplica:

a) procedurile de diligență fiscală pentru conturile noi în cazul conturilor preexistente, precum și

b) procedurile de diligență fiscală pentru conturile cu valoare mare în cazul conturilor cu valoare mai mică.

(2) Prevederile alin. (1) permit instituțiilor financiare raportoare să facă această alegere fie în legătură cu toate conturile preexistente relevante sau separat, în legătură cu orice grup clar identificat de astfel de conturi, în funcție de domeniul de activitate sau de locația unde conturile sunt menținute (cum ar fi linia de afaceri sau locul unde este menținut contul).

(3) O instituție financiară raportoare poate să aplice procedurile de diligență fiscală pentru conturile noi fără a renunța la aplicarea prevederilor exoneratoare care se aplică conturilor preexistente, potrivit art. 10, 27 și 47.

(4) În conformitate cu prevederile art. 30 raportarea unei singure rezidențe pentru un cont de persoană fizică preexistent este suficientă pentru a îndeplini cerințele de raportare prevăzute în secțiunea I din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015.

(5) Pentru scopurile Legii nr. 233/2015 exclusiv este permis instituțiilor financiare raportoare, ca alternativă la diligența fiscală din prezentul capitol, să se bazeze pe procedurile descrise în reglementările în domeniu ale Trezoreriei Statelor Unite pentru a stabili dacă un cont este un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă.

(6) În situația prevăzută la alin. (2) este permis instituțiilor financiare raportoare din România să facă o astfel de alegere fie cu privire la toate conturile financiare relevante, fie separat cu privire la orice grup de astfel de conturi identificat în mod clar (cum ar fi linia de afaceri sau locul unde este menținut contul).

CAPITOLUL IV

Diligența fiscală pentru conturile individuale preexistente

Art. 25. — (1) Termenul „cont individual preexistent” înseamnă un cont preexistent deținut de una sau mai multe persoane fizice.

(2) Termenul „cont cu valoare mai mică” înseamnă un cont individual preexistent:

a) cu un sold sau valoare agregată la 31 decembrie 2015 care nu depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD, în scopul aplicării CRS și al Legii nr. 207/2015;

b) cu un sold sau valoare agregată la 30 iunie 2014 care depășește 50.000 USD (250.000 USD pentru un cont de asigurare cu valoare de răscumpărare sau cont de rentă viageră), dar nu depășește 1.000.000 USD, în scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015. Instituțiile financiare raportoare din România pot să considere conturi cu valoare mai mică, în sensul respectivei legi, toate conturile care nu depășesc valoarea de 1.000.000 USD.

(3) Termenul „cont cu valoare mare” înseamnă un cont individual preexistent cu un sold sau valoare agregată care depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD la 31 decembrie 2015 sau la 31 decembrie a oricărui an subsecvent.

Art. 26. — (1) Prezentul capitol conține prevederi de diligență fiscală necesare pentru identificarea conturilor raportabile dintre conturile individuale preexistente, în scopurile CRS, precum și în aplicarea Legii nr. 207/2015 și Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015.

(2) În scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015 se vor avea în vedere inclusiv prevederile specifice schimbului automat de informații financiare cu Statele Unite ale Americii, precum și, în mod opțional, instituțiile financiare raportoare din România pot aplica pragurile de raportare conform lit. A din secțiunea II din anexa I la respectivul acord.

Art. 27. — (1) Sunt scutite de verificare toate conturile individuale preexistente care sunt contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare și contracte de rentă viageră, cu condiția ca instituției financiare raportoare să îi fie strict interzis de lege să vândă astfel de contracte rezidenților unui stat care face obiectul raportării.

(2) Unei instituții financiare raportoare a unei jurisdicții raportoare îi este „strict interzis de lege” să vândă astfel de contracte rezidenților unui stat care face obiectul raportării dacă:

a) legea statului de rezidență al instituției financiare raportoare interzice sau nu permite în alt mod vânzarea unor astfel de contracte rezidenților unei alte jurisdicții raportoare; sau

b) legea unei jurisdicții raportoare care face obiectul raportării interzice sau nu permite în alt mod ca instituția financiară raportoare să vândă asemenea contracte rezidenților unui astfel de stat membru care face obiectul raportării.

(3) În cazul în care legea nu interzice direct instituției financiare raportoare să vândă contracte de asigurare sau de rentă viageră, dar îi impune îndeplinirea unor condiții prealabile posibilității de a vinde astfel de contracte rezidenților unei jurisdicții raportoare care face obiectul raportării (precum obținerea unei autorizații și înregistrarea contractelor), instituția

financiară raportoare care nu a îndeplinit aceste condiții prevăzute de dreptul aplicabil va fi considerată drept instituție căreia „legea îi interzice strict” să vândă astfel de contracte rezidenților unor jurisdicții raportoare care fac obiectul raportării.

Art. 28. — În cazul conturilor cu valoare mai mică, în vederea stabilirii dacă titularul contului persoană fizică este o persoană raportabilă, instituția financiară raportoare poate aplica următoarele proceduri:

a) testul adresei de rezidență privind titularii conturilor persoane fizice potrivit lit. B pct. 1 din secțiunea a III-a din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015, cu excepția celor din Statele Unite ale Americii, cărora li se aplică doar procedura prevăzută la lit. b);

b) căutarea în evidențele electronice potrivit lit. B pct. 2 din secțiunea a III-a din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015 și lit. B pct. 1 din secțiunea II din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

Art. 29. — (1) Procedurile de diligență permit instituțiilor financiare raportoare să aplice:

a) fie testul adresei de rezidență sau căutarea în evidența electronică prevăzută la art. 31;

b) sau numai căutarea în evidența electronică.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) lit. a), instituțiile financiare raportoare vor efectua testul adresei de rezidență pentru toate conturile cu valoarea mai mică.

(3) În cazul în care instituția financiară raportoare alege să aplice testul adresei de rezidență aceasta trebuie să aplice testul cu privire la fiecare cont cu valoare mai mică.

(4) În cazul în care instituția financiară raportoare alege să nu aplice testul adresei de rezidență sau una sau mai multe cerințe ale testului nu sunt îndeplinite, atunci trebuie să efectueze căutarea în evidența electronică cu privire la contul cu valoare mai mică respectiv.

Art. 30. — (1) Potrivit testului de rezidență, o instituție financiară raportoare trebuie să aibă politici și proceduri în vigoare pentru a verifica adresa de rezidență pe baza documentelor de evidență.

Pentru a stabili dacă respectivul titular de cont persoană fizică este o persoană raportabilă, instituția financiară raportoare poate considera titularul contului persoană fizică drept având rezidența fiscală în jurisdicția în care este situată adresa dacă:

a) instituția financiară raportoare deține în evidențele sale adresa de rezidență pentru titularul contului persoană fizică;

b) acea adresă de rezidență este actuală; și

c) acea adresă de rezidență se bazează pe documente de evidență.

(2) O adresă de rezidență asociată unui cont care este un cont inactiv potrivit art. 4 pct. 12 pct. 1 este considerată drept o adresă „actuală”, în sensul alin. (1) lit. b), în perioada de inactivitate.

(3) Prevederile alin. (1) lit. c) se referă la faptul că adresa de rezidență actuală din evidențele instituției financiare raportoare să fie bazată pe documente de evidență. Cu titlu de exemplu pot fi considerate documente de evidență cartea de identitate, certificatul de rezidență fiscală, pașaportul, permisul de conducere auto sau orice alt document emis de către o instituție abilitată să certifice identificarea adresei de rezidență fiscală a persoanei respective.

(4) În cazul în care adresa de rezidență fiscală nu poate fi confirmată prin documentele de evidență sau se dorește confirmarea acestei adrese, instituțiile financiare raportoare pot solicita o declarație pe propria răspundere a titularului contului individual preexistent, sub sancțiunea falsului în declarații.

(5) Declarația titularului contului individual preexistent dată sub sancțiunea falsului în declarații este valabilă doar dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) instituția financiară raportoare a trebuit să obțină această declarație în temeiul alin. (5);

b) conține adresa de rezidență a titularului contului; și

c) este datată și semnată de titularul contului individual preexistent.

(6) În situațiile prevăzute la alin. (5), standardele în materie de cerințe privind cunoașterea clientului aplicabile documentelor de evidență se aplică, de asemenea, și documentelor pe care instituția financiară raportoare se bazează.

(7) În situația în care există conturi deschise anterior introducerii prevederilor cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, iar instituția financiară raportoare nu a verificat documentele de evidență de la momentul înregistrării titularului contului individual preexistent, cerința reglementată la alin. (1) lit. c) poate să fie îndeplinită și dacă procedurile și politicile instituției financiare raportoare asigură faptul că adresa de rezidență actuală din evidențele sale se află în aceeași jurisdicție de rezidență:

a) ca și cea unde se află adresa din cel mai recent document obținut de instituția financiară raportoare (de exemplu, factură de utilități, contract de închiriere spațiu sau declarația titularului contului persoană fizică, sub sancțiunea falsului în declarații); și

b) ca și cea raportată de către instituția financiară raportoare în legătură cu titularul contului persoană fizică în temeiul altor cerințe de raportare fiscală aplicabile, dacă există.

(8) Pentru îndeplinirea cerinței de la alin. (1) lit. c), în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare, instituția financiară raportoare poate să recurgă la adresa de rezidență actuală din registrele sale până la momentul la care:

a) intervine o modificare a circumstanțelor care determină instituția financiară raportoare să cunoască sau să aibă motive să cunoască faptul că acea adresă de rezidență este incorectă ori nu e de încredere, sau

b) intervine plata totală sau parțială sau scadența contractului de asigurare cu valoare de răscumpărare. Plata sau scadența unui astfel de contract va constitui o schimbare a circumstanțelor și va determina aplicarea procedurilor reglementate de dispozițiile cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

(9) Dacă instituția financiară raportoare a aplicat testul adresei de rezidență descris la alin. (1)—(8) și a intervenit o modificare a circumstanțelor, care determină instituția financiară raportoare să cunoască faptul că documentele de evidență devin incorecte sau nu mai sunt de încredere, instituțiile financiare au obligația, până în ultima zi a anului calendaristic sau în 90 de zile calendaristice de la anunțarea sau descoperirea unei astfel de modificări a circumstanțelor, să obțină o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului individual preexistent și un document de evidență nou pentru a stabili rezidența fiscală a titularului contului individual preexistent.

(10) Dacă instituția financiară raportoare nu a putut să obțină o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului individual preexistent și nici alte documente de evidență în termenul prevăzut, instituția financiară raportoare trebuie să aplice procedura de căutare în evidențele electronice descrisă la art. 31.

Art. 31. — (1) În baza acestei proceduri, instituția financiară raportoare trebuie să examineze datele accesibile pentru căutare electronică, păstrate de aceasta cu privire la următoarele indicii:

a) indicarea fără ambiguități a unui loc de naștere din Statele Unite, pentru scopul aplicării prevederilor Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015;

b) identificarea titularului contului individual preexistent drept rezident al unei jurisdicții raportoare sau, după caz, ca fiind cetățean sau rezident al Statelor Unite;

c) adresa de corespondență sau de rezidență actuală, dintr-o jurisdicție raportoare;

d) unul sau mai multe numere de telefon într-o jurisdicție raportoare și niciun număr de telefon în România;

e) instrucțiunile permanente, altele decât cele privind un cont de depozit, de a transfera fonduri într-un cont administrat într-o jurisdicție raportoare;

f) o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa într-o jurisdicție raportoare;

g) o adresă purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” într-o jurisdicție raportoare, în cazul în care instituția financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului individual preexistent.

(2) Indiciul prevăzut de alin. (1) lit. b) reprezintă o identificare a titularului contului drept rezident în scopuri fiscale al jurisdicției raportoare. Indiciul este îndeplinit dacă informațiile accesibile pentru căutarea electronică conțin o referire la titularul contului individual preexistent ca având rezidența fiscală în jurisdicția raportoare respectivă.

(3) Indiciul prevăzut de alin. (1) lit. c) este adresa de corespondență sau adresa de rezidență actuală, dintr-o jurisdicție raportoare.

(4) O adresă de corespondență sau o adresă de rezidență este considerată a fi „actuală” dacă se referă la cea mai recentă adresă de corespondență sau de rezidență care a fost înregistrată de instituția financiară raportoare în legătură cu titularul contului individual preexistent.

(5) O adresă de corespondență sau de rezidență asociată cu un cont care este un cont inactiv este considerată „actuală” pe durata inactivității.

(6) În cazul în care instituția financiară raportoare a înregistrat două sau mai multe adrese de corespondență sau de rezidență în legătură cu titularul contului și una dintre aceste adrese este cea a unui furnizor de servicii al titularului contului individual preexistent, instituția financiară raportoare nu trebuie să considere adresa furnizorului de servicii ca indiciu de rezidență a titularului contului individual preexistent.

(7) Numărul/Numerele de telefon din jurisdicția raportoare sunt considerate ca indicii în sensul alin. (1) lit. d) numai atunci când este/sunt număr/numere de telefon „actual/actuale” dintr-o jurisdicție raportabilă.

(8) Un număr/Numere de telefon este/sunt considerat(e) a fi „actual”/„actuale” dacă este/sunt ultimul număr/ultimele numere înregistrat(e) de instituția financiară raportoare în legătură cu titularul contului individual preexistent.

(9) În cazul în care instituția financiară raportoare a înregistrat două sau mai multe numere de telefon în legătură cu titularul contului individual preexistent și unul dintre aceste numere de telefon este al unuia dintre prestatorii de servicii al titularului contului individual preexistent, instituția financiară raportoare nu trebuie să considere numărul de telefon al furnizorului de servicii drept un indiciu de rezidență al titularului contului individual preexistent.

(10) Termenul de „instrucțiuni permanente de a transfera fonduri” în sensul alin. (1) lit. e) se referă la instrucțiunile de plăți curente furnizate de titularul contului sau de un reprezentant al titularului contului, care rămân în vigoare fără instrucțiuni suplimentare din partea titularului contului.

(11) Indiciile prevăzute la alin. (1) lit. g) reglementează adresele purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” într-o jurisdicție raportoare, în cazul în care instituția financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul de cont individual preexistent.

(12) Dacă niciunul dintre indiciile enumerate la alin. (1) nu este descoperit în urma căutării electronice, nu mai este necesară nicio altă acțiune până când nu intervine o modificare a circumstanțelor care să rezulte într-unul sau mai multe indicii în legătură cu contul individual preexistent sau contul devine un cont cu valoare mare.

(13) Dacă în urma căutării electronice se descoperă vreunul dintre indiciile enumerate la alin. (1) sau intervine o modificare a circumstanțelor care să rezulte într-unul sau mai multe indicii referitoare la respectivul cont individual preexistent, atunci instituția financiară raportoare trebuie să considere titularul contului ca având rezidența fiscală în jurisdicția raportabilă în legătură cu care a fost descoperit un indiciu, în afară de cazul în care decide să aplice procedura descrisă la art. 33 și dacă una dintre excepțiile prevăzute în acest articol se aplică la situația respectivului cont individual preexistent.

(14) În cazul unei modificări a circumstanțelor, instituția financiară raportoare poate să decidă să considere o persoană având aceeași situație ca cea anterioară modificării circumstanțelor până cel mai târziu în ultima zi a anului calendaristic în cauză sau în 90 de zile calendaristice de la data la care indiciul a fost descoperit ca urmare a modificării circumstanțelor.

(15) Prin „modificare a circumstanțelor” se înțelege orice modificare care are ca rezultat adăugarea de informații relevante cu privire la situația unei persoane sau este în contradicție cu situația unei persoane. În plus, o modificare a circumstanțelor include orice modificare sau adăugare de informații la contul titularului de cont, inclusiv adăugarea, substituția sau orice altă modificare cu privire la titularul de cont, sau orice altă schimbare sau adăugare de informații cu privire la orice cont asociat cu respectivul cont dacă o astfel de modificare sau adăugare de informații afectează situația titularului de cont.

(16) În măsura în care un titular de cont individual preexistent este raportat ca fiind rezident al mai multor jurisdicții raportoare, A.N.A.F. comunică toate informațiile referitoare la contul raportabil către fiecare jurisdicție de rezidență.

Art. 32. — (1) Prevederile acestui articol reprezintă o procedură specială aplicabilă pentru scopurile Legii nr. 207/2015 și, respectiv, CRS, în cazul în care o adresă care poartă instrucțiunea „post-restant” sau mențiunea „în atenția” este descoperită în urma căutării electronice și niciunul dintre indiciile enumerate la art. 31 alin. (1) lit. a)—e) ori altă adresă, în baza acestor indicii, nu este identificat(ă) pentru titularul contului individual preexistent în urma unei astfel de căutări electronice.

(2) În situația în care această procedură specială este aplicabilă, instituția financiară raportoare trebuie, în ordinea cea mai adecvată a circumstanțelor, să efectueze căutarea în evidența pe suport hârtie prevăzută la art. 35 alin. (3) sau să încerce să obțină din partea titularului contului o declarație pe propria răspundere sau documente de evidență pentru a stabili rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale respectivului titular de cont individual preexistent.

(3) În cazul în care în urma căutării în dosar nu se constată niciun indiciu, iar încercarea de a obține declarația pe propria răspundere a titularului contului sau documente de evidență nu dă rezultate, instituția financiară raportoare trebuie să raporteze contul A.N.A.F drept cont nedocumentat.

(4) În momentul în care instituția financiară raportoare stabilește că un cont cu valoare mai mică este un cont nedocumentat, instituția financiară raportoare nu trebuie să aplice din nou procedura prevăzută la alin. (1)—(3) aceluiași cont cu valoarea mai mică în anii următori, până când nu intervine o modificare a circumstanțelor care să aibă ca rezultat unul sau mai multe indicii asociate cu respectivul cont sau contul devine un cont cu valoare mare.

(5) Instituția financiară raportoare trebuie să raporteze contul cu valoare mai mică drept un cont nedocumentat până acest cont încetează să mai fie un cont nedocumentat.

Art. 33. — (1) Prevederile acestui articol reprezintă o procedură pentru clarificarea în urma găsirii unor indicii în temeiul art. 31.

(2) O instituție financiară raportoare nu este obligată să considere un titular de cont drept rezident al unei jurisdicții raportoare în cazul în care: a) informațiile referitoare la titularul contului conțin o adresă de corespondență sau de rezidență actuală în jurisdicția raportoare, unul sau mai multe numere de telefon în jurisdicția raportoare respectivă și niciun număr de telefon din România sau instrucțiuni permanente, cu privire la conturi financiare, altele decât conturile de depozit, de a transfera fonduri într-un cont administrat într-o jurisdicție raportoare și instituția financiară raportoare obține sau a examinat anterior și păstrează o înregistrare a următoarelor informații:

1. o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului prin care acesta menționează că nu este rezident al unei astfel de jurisdicții raportabile; și

2. documente de evidență care stabilesc statutul titularului contului ca nefăcând obiectul raportării;

b) informațiile referitoare la titularul contului conțin o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă acordată unei persoane cu adresa într-o jurisdicție raportabilă și instituția financiară raportoare obține sau a examinat anterior și păstrează o înregistrare a următoarelor informații:

1. o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului, prin care acesta menționează că nu este rezident al unei astfel de jurisdicții raportabile sau

2. documente de evidență care stabilesc statutul titularului de cont ca nefăcând obiectul raportării.

(3) O declarație pe propria răspundere din partea titularului contului sau documentele de evidență care a/au fost examinate(e) anterior pot fi luate în considerare în scopurile procedurii de clarificare, în afară de cazul în care instituția financiară raportoare află că declarația pe propria răspundere din partea titularului contului sau documentele de evidență sunt incorecte.

(4) Declarația pe propria răspundere, care este parte din procedura de clarificare, nu trebuie să conțină o confirmare expresă că titularul contului nu este rezident într-o anumită jurisdicție raportoare, dacă titularul contului confirmă faptul că aceasta conține toate jurisdicțiile sale de rezidență.

(5) Documentele de evidență sunt suficiente pentru a stabili statutul titularului contului ca nefăcând obiectul raportării dacă documentele de evidență:

a) confirmă faptul că titularul contului este rezident într-o jurisdicție, alta decât jurisdicția raportoare în cauză;

b) conțin o adresă de rezidență actuală, în afara jurisdicției raportoare în cauză; sau

c) sunt emise de un organism autorizat de guvernul unei jurisdicții, alta decât jurisdicția raportabilă în cauză.

Art. 34. — Procedurile de examinare aprofundată pentru conturile cu valoare mare sunt căutarea în evidența electronică, în dosarul clientului și prin consultarea responsabilului pentru relații cu clienții.

Art. 35. — (1) Căutarea în evidențele electronice trebuie să fie efectuată pentru toate conturile cu valoare mare. Instituția financiară raportoare trebuie să examineze datele accesibile pentru căutare electronică păstrate de instituția financiară raportoare cu privire la oricare dintre indiciile descrise la art. 31.

(2) Căutarea în dosarul clientului nu este necesară în cazul în care baza de date accesibilă pentru căutarea electronică a instituției financiare raportoare include domenii destinate tuturor informațiilor prevăzute la alin. (4) și conține toate informațiile respective.

(3) În cazul în care bazele de date electronice nu cuprind toate informațiile respective, atunci, în ceea ce privește conturile cu valoare mare, instituția financiară raportoare trebuie să examineze și actualul dosar principal al clientului și, în măsura în care informațiile în cauză nu sunt cuprinse în actualul dosar

principal al clientului, va examina și următoarele documente asociate contului și obținute de instituția financiară raportoare în cursul ultimilor 5 ani pentru oricare dintre indiciile prevăzute la art. 31:

a) cele mai recente documente de evidență colectate cu privire la contul respectiv; și

b) cel mai recent contract sau cea mai recentă documentație cu privire la deschiderea contului; și

c) cea mai recentă documentație obținută de instituția financiară raportoare în conformitate cu prevederile cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, sau în alte scopuri de reglementare; și

d) orice formulare de împuternicire sau de delegare de semnătură valabile; și

e) orice instrucțiuni permanente în vigoare, altele decât cele referitoare la un cont de depozit, de a transfera fonduri.

(4) O instituție financiară raportoare nu este obligată să efectueze căutarea în dosarul clientului prevăzută la alin. (3), în măsura în care informațiile disponibile pentru căutare în evidența electronică a instituției financiare raportoare includ:

a) statutul titularului contului în ceea ce privește rezidența și/sau, după caz, în cazul Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, naționalitatea;

b) adresa de rezidență și adresa de corespondență ale titularului contului, aflate în prezent la dosarul instituției financiare raportoare;

c) numărul (numerele) de telefon al/ale titularului contului, aflat(e) în prezent la dosarul instituției financiare raportoare, dacă este cazul;

d) în cazul conturilor financiare, altele decât conturile de depozit, dacă există instrucțiuni permanente pentru a transfera fonduri din respectivul cont într-un alt cont (inclusiv un cont aflat la o altă sucursală a instituției financiare raportoare sau la o altă instituție financiară);

e) dacă există în prezent o mențiune „post-restant” sau „în atenția” pentru titularul contului; și

f) dacă există orice împuternicire sau delegare de semnătură pentru contul respectiv.

Art. 36. — (1) În afară de căutarea în evidențele electronice și de căutarea în dosarul clientului este necesară și „consultarea responsabilului pentru relații cu clienții”, potrivit căreia instituția financiară raportoare trebuie să considere drept cont raportabil orice cont cu valoare mare încredințat unui responsabil pentru relații cu clienții, inclusiv orice conturi financiare agregate respectivului cont cu valoare mare, în cazul în care responsabilul pentru relații cu clienții se află în posesia unor documente concrete conform cărora titularul contului este o persoană raportabilă.

(2) În vederea îndeplinirii obligației prevăzute la alin. (1), instituția financiară raportoare desemnează o persoană/persoane responsabilă/responsabile pentru relații cu clienții doar în scopurile prevăzute la alin. (1) în legătură cu contul care are un sold sau o valoare agregată de mai mult de 1 000 000 USD, având în vedere agregarea conturilor și regulile de conversie a monedei prevăzute la art. 64 și 65.

Art. 37. — (1) Prevederile privind efectele găsirii unor indicii menționate la lit. C pct. 5 din secțiunea a III-a din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015 se aplică în mod corespunzător și în cazul CRS.

(2) Prevederile privind efectele găsirii unor indicii menționate pentru persoane specificate din Statele Unite sunt precizate la lit. D pct. 5 din secțiunea a II-a din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

Art. 38. — (1) Prevederile privind procedurile suplimentare menționate la lit. C pct. 6—9 din secțiunea a III-a din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015 se aplică în mod corespunzător și în cazul CRS.

(2) Prevederile privind procedurile suplimentare pentru persoane specificate din Statele Unite sunt precizate la lit. E din secțiunea a II-a din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

Art. 39. — (1) În scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, pentru conturile individuale noi deschise înaintea datei de 3 noiembrie 2015, instituțiile financiare raportoare din România pot aplica procedurile alternative descrise la alin. (3)—(6), în locul procedurilor prevăzute de prezentul ordin.

(2) Referitor la toate celelalte conturi noi, instituțiile financiare raportoare din România trebuie să aplice procedura de conformare descrisă în secțiunea III din anexa I la Legea nr. 233/2015, după caz, pentru a determina dacă contul este un cont raportabil din Statele Unite sau dacă este un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă.

(3) În cazul aplicării procedurilor alternative, până la data de 3 noiembrie 2016, cu privire la un cont individual nou descris la alin. (1), instituțiile financiare raportoare din România trebuie să solicite declarația pe propria răspundere menționată în secțiunea III din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015 și să confirme că o astfel de declarație pe propria răspundere este în mod rezonabil conformă cu procedurile descrise la art. 45 din prezentul ordin.

(4) Instituțiile financiare raportoare din România trebuie să raporteze A.N.A.F. informații în legătură cu orice cont nou care este identificat conform alin. (3) ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă în termen de 60 de zile de la data la care contul este identificat ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă, după caz.

Informațiile solicitate în vederea raportării pentru un astfel de cont nou reprezintă orice informații care ar fi fost raportabile conform Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, dacă contul nou ar fi fost identificat ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă, după caz, la data deschiderii contului.

(5) Începând cu data de 3 noiembrie 2016, instituțiile financiare raportoare din România trebuie să închidă orice cont nou descris la alin. (1) pentru care nu a putut obține declarația pe propria răspundere sau altă documentație conform procedurilor descrise la alin. (3).

În plus, de la data de 3 noiembrie 2016, cu privire la astfel de conturi închise, care înainte de închidere au fost conturi individuale noi, indiferent dacă astfel de conturi au fost conturi cu valoare mare, instituțiile financiare raportoare din România trebuie să îndeplinească procedurile de conformare menționate la lit. D din secțiunea II din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

(6) Instituțiile financiare raportoare din România trebuie să raporteze în legătură cu orice cont închis identificat conform alin. (5) ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă, în termen de 60 de zile de la data la care contul este identificat ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă, după caz.

Informația solicitată în vederea raportării pentru un astfel de cont închis este orice informație care ar fi fost raportabilă conform Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015 dacă contul ar fi fost identificat ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă, după caz, la data deschiderii contului.

CAPITOLUL V

Diligența fiscală în ceea ce privește conturile individuale noi

Art. 40. — (1) Prevederile privind procedurile de diligență fiscală în ceea ce privește conturile individuale noi menționate în secțiunea a IV-a din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015 se aplică în mod corespunzător și în cazul CRS.

(2) Prevederile privind obligațiile de conformare privind conturile individuale noi sunt menționate la secțiunea III din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015. Instituțiile financiare raportoare din România pot opta pentru aplicarea pragurilor de raportare conform lit. A din secțiunea III din anexa I la acest acord.

Art. 41. — (1) Declarația pe propria răspundere a titularului contului este o certificare dată de titularul contului care furnizează statutul titularului contului și orice altă informație care poate să fie solicitată în mod rezonabil de către instituția financiară raportoare pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală (de exemplu, dacă titularul contului are rezidența fiscală într-o jurisdicție raportoare care face obiectul raportării).

(2) Cu privire la conturile individuale noi, o declarație pe propria răspundere a titularului contului este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către titularul contului, este datată cel mai târziu cu data primirii și conține următoarele date ale titularului contului:

- a) numele și prenumele;
- b) adresa de rezidență/domiciliu;
- c) jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență pentru scopuri fiscale;
- d) NIF cu privire la fiecare jurisdicție raportabilă; și
- e) data nașterii.

(3) Dacă titularul contului este rezident fiscal într-o jurisdicție raportoare, declarația pe propria răspundere trebuie să includă:

- a) NIF al titularului contului pentru fiecare jurisdicție raportoare, sub rezerva art. 10 alin. (4) și (5);
- b) data nașterii.

(4) Declarația pe propria răspundere include locul nașterii titularului contului în măsura dispozițiilor art. 11 alin. (1) din prezentul ordin.

(5) Declarația pe propria răspundere a titularului contului este primită în modul și în forma prevăzute de legislația specifică a instituțiilor financiare și trebuie să respecte prevederile Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 9/2014 privind autorizarea și funcționarea societăților de administrare a investițiilor, a organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare și a depozitarilor organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare, cu modificările ulterioare, Regulamentului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 32/2006 privind serviciile de investiții financiare, aprobat prin Ordinul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 121/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 10/2015 privind administrarea fondurilor de investiții alternative, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Declarația pe propria răspundere a titularului contului poate fi semnată (sau confirmată în alt mod) de orice persoană autorizată să semneze în numele titularului contului, conform art. 18 din Legea nr. 207/2015.

(7) Declarația pe propria răspundere a titularului contului rămâne valabilă până când intervine o modificare a circumstanțelor care determină instituția financiară raportoare, în baza documentelor pe care le deține, să aibă motive să considere că declarația inițială este incorectă. În acest caz, instituția financiară raportoare nu se poate baza pe declarația inițială și trebuie să solicite o declarație valabilă care să

stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului.

(8) Instituția financiară raportoare trebuie să notifice orice persoană care furnizează o declarație pe propria răspundere asupra obligației acestei persoane de a înștiința instituția financiară raportoare asupra oricărei modificări de circumstanțe.

(9) Instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe o declarație pe propria răspundere a titularului contului fără să fie obligată să examineze posibilele modificări de circumstanțe care pot afecta valabilitatea declarației, în afară de situația în care se află în posesia unor documente care o pot face să aibă motive să creadă că aceste circumstanțe s-au schimbat.

(10) Instituția financiară raportoare poate să decidă să considere că o persoană are același statut pe care l-a avut înainte de modificarea circumstanțelor până la expirarea a 90 de zile calendaristice de la data la care declarația pe propria răspundere își pierde valabilitatea ca urmare a modificării circumstanțelor, de la data la care valabilitatea declarației este confirmată sau de la data la care se obține o nouă declarație.

(11) Dacă instituția financiară raportoare nu poate să obțină o confirmare a valabilității declarației inițiale sau o declarație valabilă în termenul de 90 de zile, instituția financiară raportoare trebuie să considere titularul contului ca fiind rezident al jurisdicției în care titularul contului a declarat că este rezident în declarația inițială și în jurisdicția în care titularul contului ar putea fi rezident ca urmare a modificării de circumstanțe.

(12) Instituția financiară raportoare poate să rețină declarația în original, în copie certificată sau copie simplă (inclusiv microfîșă, document scanat electronic sau alte metode similare de stocare electronică), conform procedurile interne proprii.

(13) Orice document care este stocat electronic trebuie să fie disponibil pe suport hârtie la cerere.

Art. 42. — Instituția financiară raportoare poate să considere o declarație pe propria răspundere a titularului contului ca fiind valabilă, chiar dacă acea declarație conține o eroare neimportantă, dacă instituția financiară raportoare deține suficiente documente la dosar pentru a acoperi informațiile lipsă din declarație.

Art. 43. — Instituția financiară raportoare poate să obțină o declarație pe propria răspundere furnizată de client fie pentru toate conturile, fie pentru fiecare cont în parte, în scopul îndeplinirii obiectivelor standardelor privind normele speciale de diligență fiscală prevăzute la cap. VIII al prezentului ordin.

Art. 44. — (1) Instituția financiară raportoare poate să folosească documentele obținute de prestatorii de servicii pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală, chiar dacă obligațiile de raportare și de diligență fiscală rămân în sarcina instituției financiare raportoare.

(2) Instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele colectate de un agent, inclusiv un consilier de fonduri pentru fonduri mutuale, fonduri speculative sau un grup privat de investiții al instituției financiare raportoare.

(3) Instituția financiară raportoare care obține un cont de la un predecesor sau cedent în cazul unei fuziuni sau absorbții de conturi cu titlu oneros trebuie să se bazeze în general pe documentele valabile sau pe copii de pe aceste documente valabile obținute de predecesor sau cesionar.

(4) Instituția financiară raportoare care obține un cont printr-o fuziune sau absorbție de conturi cu titlu oneros de la o altă instituție financiară raportoare care a finalizat toate procedurile de precauție prevăzute la cap. III—VIII cu privire la conturile cesionate trebuie să se bazeze în general pe documentația de stabilire a statutului titularului contului aparținând predecesorului sau cesionarului până la momentul în care, în baza unor documente, are motive să considere că declarația inițială este

incorectă sau a intervenit o modificare a circumstanțelor potrivit art. 31 alin. (15).

Art. 45. — (1) La deschiderea contului, odată ce instituția financiară raportoare a obținut declarația pe propria răspundere care îi permite să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului, instituția financiară raportoare trebuie să confirme caracterul rezonabil al unei astfel de declarații, pe baza unor informații obținute la deschiderea contului, inclusiv orice documente colectate în conformitate cu prevederile cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, acestea reprezentând „testul de rezonabilitate”.

(2) Caracterul rezonabil al declarației pe propria răspundere este confirmat dacă, pe parcursul procedurilor de deschidere de cont și cu ocazia examinării informațiilor obținute la momentul deschiderii contului inclusiv, conform prevederilor cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, instituția financiară raportoare nu cunoaște sau nu are motive să cunoască că declarația pe propria răspundere este incorectă sau nu este de încredere.

(3) În cazul unei declarații care nu trece testul de rezonabilitate, instituția financiară raportoare va face demersuri ca, pe parcursul procedurilor de deschidere de cont, să obțină o declarație pe propria răspundere valabilă.

(4) În situația în care o declarație pe propria răspundere nu trece testul de rezonabilitate și instituția financiară raportoare nu obține o altă declarație pe propria răspundere potrivit alin. (3), aceasta va raporta contul raportabil atât pentru jurisdicția în care titularul contului a declarat că este rezident în declarația inițială, cât și pentru jurisdicția în care titularul contului ar putea fi rezident.

CAPITOLUL VI

Diligența fiscală în ceea ce privește conturile preexistente ale entităților

Art. 46. — Termenul „cont preexistent al entității” înseamnă un cont preexistent deținut de una sau mai multe entități care sunt persoane raportabile sau de ENFS pasive cu una sau mai multe persoane care controlează și care sunt persoane raportabile.

Art. 47. — Cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare decide altfel, fie cu privire la toate conturile preexistente ale entității, fie separat, cu privire la orice grup clar identificat de astfel de conturi, un cont preexistent al entității cu un sold agregat sau o valoare agregată a contului care nu depășește, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD nu face obiectul obligației de examinare, identificare sau raportare drept un cont raportabil, până în momentul în care soldul agregat sau valoarea agregată a contului depășește cuantumul respectiv în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.

Art. 48. — (1) Conturile de entitate care fac obiectul examinării reprezintă:

a) un cont preexistent al entității cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește echivalentul în lei a 250.000 USD, la data de 31 decembrie 2015; și

b) un cont preexistent al entității care nu depășește echivalentul în lei a 250.000 USD, la data de 31 decembrie 2015, dar cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește acest cuantum în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.

(2) În scopul Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, conturile preexistente ale entităților sunt cele la care face referire secțiunea IV din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015. Instituțiile financiare raportoare din România pot opta pentru aplicarea pragurilor de raportare conform lit. A din secțiunea IV din anexa I la acest acord.

Art. 49. — Pentru conturile preexistente ale entității prevăzute la art. 48, o instituție financiară raportoare trebuie să aplice proceduri de examinare stabilite la art. 50 și 51, pentru a stabili:

a) dacă un cont preexistent al entității este deținut de una sau mai multe entități care sunt persoane raportabile; și

b) dacă contul preexistent al entității este deținut de una sau mai multe entități care sunt ENFS pasive având una sau mai multe persoane care controlează această entitate și care sunt persoane raportabile.

Art. 50. — (1) Procedura de examinare pentru a stabili dacă este îndeplinită condiția de la art. 49 lit. a) constă în analizarea:

a) informațiilor păstrate în scopuri de reglementare sau de relații cu clienții, inclusiv informații colectate în conformitate cu cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, pentru a stabili dacă informațiile indică faptul că titularul contului este rezident într-o jurisdicție raportoare. În acest scop, informațiile care indică faptul că titularul contului este rezident într-o jurisdicție raportoare includ:

1. un loc de înregistrare sau de constituire într-o jurisdicție raportoare;

2. o adresă într-o jurisdicție raportoare; sau

3. o adresă a unuia sau mai multor administratori ai fiduciei/trustului, după caz, dintr-o jurisdicție raportoare, în măsura în care aceasta informație este disponibilă;

b) dacă informațiile indică faptul că titularul contului este rezident într-o jurisdicție raportoare, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont raportabil, cu excepția cazului în care aceasta obține o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului sau stabilește pe baza informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public că titularul contului nu este o persoană raportabilă în legătură cu jurisdicția raportoare respectivă.

(2) O declarație pe propria răspundere reprezintă declarația dată de titularul contului prin care este menționat statutul titularului contului și orice alte informații care pot fi solicitate de instituția financiară raportoare pentru îndeplinirea obligațiilor sale de raportare și de diligență fiscală, precum faptul că titularul contului este rezident fiscal într-o jurisdicție raportoare sau că titularul contului este o ENFS pasivă.

(3) Declarația pe propria răspundere este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către persoana cu putere de a semna pentru titularul contului, este datată cel mai târziu în ziua primirii și conține informațiile despre titularul contului referitoare la:

a) nume;

b) adresă;

c) rezidența fiscală/rezidențele fiscale; și

d) NIF din fiecare jurisdicție raportoare.

(4) O declarație pe propria răspundere cu privire la conturile preexistente ale entității poate, de asemenea, să conțină statutul titularului contului. În acest caz, statutul titularului contului poate să fie unul dintre următoarele:

a) instituție financiară:

1. entitate de investiții prevăzută la art. 70;

2. instituție financiară (alte);

b) ENFS:

1. companie care este tranzacționată la bursă sau un afiliat al unei corporații tranzacționate la bursă;

2. entitate guvernamentală;

3. organizație internațională;

4. ENFS activă (alta decât cea prevăzută la pct. 1—3);

5. ENFS pasivă.

(5) Cerințele pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile individuale noi sunt aplicabile pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile preexistente ale entității.

(6) Cerințele privind procedura de clarificare a erorilor din declarațiile pe propria răspundere și cerința de a obține declarații pe propria răspundere pentru fiecare cont în parte și documentele colectate de alte persoane sunt aplicabile în mod corespunzător, conform prevederilor prezentului ordin.

(7) Procedura de examinare pentru a stabili dacă este îndeplinită condiția de la alin. (1) lit. b) se poate baza pe următoarele informații, în ordinea cea mai potrivită, având în vedere circumstanțele:

a) dacă titularul contului este o ENFS pasivă;

b) persoanele care controlează o ENFS pasivă; și

c) dacă oricare dintre persoanele care controlează o ENFS pasivă este o persoană raportabilă.

(8) Pentru a stabili dacă titularul contului este o ENFS pasivă, potrivit alin. (7) lit. a), instituția financiară raportoare trebuie:

a) să obțină o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului pentru a stabili statutul acestuia, cu excepția cazului în care există informații aflate în posesia sa sau disponibile public, pe baza cărora poate stabili în mod rezonabil că titularul contului este o ENFS activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate de investiții prevăzută la art. 70 alin. (1) lit. b); sau

b) să folosească codurile CAEN menționate în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin, obținute în conformitate cu prevederile Ordinului președintelui Institutului Național de Statistică nr. 337/2007 privind actualizarea clasificării activităților din economia națională — CAEN.

(9) Prevederile art. 42—44 se aplică și procedurii de clarificare a erorilor din declarațiile pe propria răspundere, cerinței de a obține declarații pe propria răspundere pentru fiecare cont în parte și prevederilor legate de documentele colectate de alte persoane.

Art. 51. — (1) Procedura de examinare pentru a stabili dacă este îndeplinită condiția de la art. 49 lit. b) constă în analizarea:

a) cu privire la un titular de cont al unui cont preexistent al entității, inclusiv o entitate care este o persoană raportabilă, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească dacă titularul contului este o ENFS pasivă cu una sau mai multe persoane care controlează și care sunt persoane raportabile;

b) în cazul în care oricare dintre persoanele care controlează o ENFS pasivă este o persoană raportabilă, atunci contul trebuie considerat drept un cont raportabil, chiar dacă persoana care controlează este rezidentă în aceeași jurisdicție ca și ENFS pasivă.

(2) În cursul stabilirii celor prevăzute la alin. (1), instituția financiară raportoare trebuie să respecte următoarele orientări în ordinea cea mai adecvată a circumstanțelor:

a) dacă titularul contului este o ENFS pasivă; și

b) persoanele care controlează o astfel de ENFS pasivă; și

c) dacă oricare dintre aceste persoane care controlează este o persoană raportabilă.

(3) Pentru a stabili dacă titularul contului este o ENFS pasivă, conform alin. (2) lit. a), instituția financiară raportoare trebuie:

a) să obțină o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului pentru a stabili statutul acestuia, cu excepția cazului în care există informații aflate în posesia sa sau disponibile public, pe baza cărora poate stabili că titularul contului este o ENFS activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate neparticipantă de investiții gestionate de persoane calificate; sau

b) să folosească codurile CAEN menționate în anexa nr. 2 la prezentul ordin, obținute în conformitate cu prevederile Ordinului președintelui Institutului Național de Statistică nr. 337/2007 privind actualizarea Clasificării activităților din economia națională — CAEN.

(4) Declarația pe propria răspundere prevăzută la alin. (3) lit. a) care stabilește statutul titularului contului trebuie să

respecte cerințele de valabilitate ale declarației pe propria răspundere în legătură cu conturile preexistente ale entității potrivit art. 41 alin. (1)—(9).

(5) Instituția financiară raportoare care nu poate să stabilească statutul unui titular al contului ca fiind o ENFS activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate neparticipantă de investiții gestionate de persoane calificate, trebuie să considere că este o ENFS pasivă.

(6) În scopul stabilirii persoanelor care controlează un titular de cont, în conformitate cu alin. (3) lit. b), o instituție financiară raportoare se bazează și pe informațiile colectate și păstrate în conformitate cu prevederile cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

(7) În scopul stabilirii dacă o persoană care controlează o ENFS pasivă este o persoană raportabilă, în conformitate cu alin. (2) lit. c), o instituție financiară raportoare se poate baza și pe informații colectate și păstrate în conformitate cu prevederile cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

(8) În cazul unui cont preexistent al entității cu un sold sau o valoare care depășește echivalentul în lei al sumei de 1.000.000 USD, în vederea stabilirii aplicării prevederilor alin. (2) lit. c), este necesară obținerea unei declarații pe propria răspundere de la titularul contului sau de la persoana care controlează, care poate fi furnizată în aceeași declarație ca și cea furnizată de titularul contului pentru declararea statutului său, potrivit alin. (3).

(9) O declarație pe propria răspundere, în sensul alin. (8), este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către persoana care controlează sau de către împuternicitul titularului contului sau al persoanei care controlează, datată cel mai târziu în ziua primirii, și conține informații despre fiecare persoană care controlează:

- a) nume;
- b) adresă;
- c) rezidență/rezidențele fiscale;
- d) NIF cu privire la fiecare jurisdicție raportoare; și
- e) data nașterii

(10) Prevederile art. 41 în ceea ce privește valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile individuale noi sunt aplicabile și pentru valabilitatea declarațiilor care stabilesc dacă o persoană care controlează o ENFS pasivă este o persoană raportabilă.

(11) Prevederile art. 42—44 se aplică și procedurii de clarificare a erorilor din declarațiile pe propria răspundere, cerinței de a obține declarații pe propria răspundere pentru fiecare cont în parte și prevederilor legate de documentele colectate de alte persoane.

(12) Dacă există cerința obținerii unei declarații pe propria răspundere și aceasta nu este obținută în legătură cu o persoană care controlează o ENFS pasivă, instituția financiară raportoare trebuie să se bazeze pe indiciile prevăzute în art. 31, pe care le deține în evidențele sale pentru persoanele care controlează, pentru a determina dacă sunt persoane raportabile.

(13) Dacă instituția financiară raportoare nu are niciunul dintre aceste indicii în evidențele sale, atunci nu se impune nicio acțiune suplimentară până când nu intervine o modificare a circumstanțelor care să aibă ca rezultat unul sau mai multe indicii cu privire la persoana care controlează și care are legătură cu respectivul cont.

(14) Procedurile de conformare reglementate prin secțiunea IV din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015 se vor aplica în mod corespunzător în cazul schimbului automat de informații financiare cu Statele Unite.

Art. 52. — (1) În scopul Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, pentru conturile noi ale entităților deschise înaintea datei de 3 noiembrie 2015, instituțiile financiare raportoare din România pot aplica procedurile alternative

descrie la alin. (3)—(5) sau, după caz, procedurile descrise la alin. (7), în locul procedurilor prevăzute de prezentul ordin.

(2) În situația în care procedurile alternative pentru conturile noi ale entităților deschise la sau după 1 iulie 2014 și înainte de 1 ianuarie 2015, descrise la alin. (7), sunt aplicate tuturor conturilor noi ale entităților sau unui grup de astfel de conturi identificat în mod clar, procedurile alternative descrise la alin. (3)—(5) nu pot fi aplicate unor astfel de conturi noi ale entităților.

(3) În cazul aplicării procedurilor alternative stabilite conform prezentului alineat, până la data de 3 noiembrie 2016, cu privire la un cont de entitate nou descris la alin. (1), instituțiile financiare raportoare din România trebuie să îndeplinească procedurile de conformare legate de conturile noi ale entităților, menționate în secțiunea V din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015, incluzând orice declarație pe propria răspundere solicitată conform secțiunii V din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

(4) Instituțiile financiare raportoare din România trebuie să raporteze A.N.A.F. informații în legătură cu orice cont nou care este identificat conform alin. (3) ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă în termen de 60 de zile de la data la care contul este identificat ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă, după caz. Informațiile solicitate în vederea raportării pentru un astfel de cont nou reprezintă orice informații care ar fi fost raportabile conform Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015 dacă contul nou ar fi fost identificat ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă, după caz, la data deschiderii contului.

(5) Începând cu data de 3 noiembrie 2016, instituțiile financiare raportoare din România trebuie să închidă orice cont nou descris la alin. (1) pentru care nu a putut obține declarația pe propria răspundere sau altă documentație conform procedurilor descrise la alin. (3). În plus, de la data de 3 noiembrie 2016, cu privire la astfel de conturi închise care înainte de închidere au fost conturi noi ale entităților, să îndeplinească procedurile de conformare prevăzute în secțiunea IV din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

(6) Instituțiile financiare raportoare din România trebuie să raporteze în legătură cu orice cont închis, identificat conform alin. (5) ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă, în termen de 60 de zile de la data la care contul este identificat ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă, după caz. Informația solicitată în vederea raportării pentru un astfel de cont închis este orice informație care ar fi fost raportabilă conform Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015 dacă contul ar fi fost identificat ca fiind un cont raportabil din Statele Unite sau un cont deținut de o instituție financiară neparticipantă, după caz, la data deschiderii contului.

(7) Pentru conturile noi ale entităților deschise la sau după 1 iulie 2014 și înainte de 1 ianuarie 2015, fie cu privire la toate conturile noi ale entităților, fie separat cu privire la orice grup de astfel de conturi identificat în mod clar, instituțiile financiare raportoare din România pot să trateze astfel de conturi ca fiind conturi preexistente ale entităților și să aplice procedurile de conformare legate de conturile preexistente ale entităților menționate în secțiunea IV din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015, în locul procedurilor de conformare prevăzute în secțiunea V din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015. În acest caz, procedurile de conformare privind conturile preexistente ale entităților trebuie aplicate fără a ține cont de soldul contului sau de pragul valoric menționat la lit. A din secțiunea IV din anexa I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

CAPITOLUL VII

Diligența fiscală în ceea ce privește conturile de entitate noi

Art. 53. — O instituție financiară raportoare, în vederea identificării conturilor raportabile, trebuie să aplice procedurile de examinare, care impun instituțiilor financiare raportoare să stabilească:

a) dacă contul nou al entității este deținut de una sau mai multe persoane raportabile; și

b) dacă contul nou al entității este deținut de una sau mai multe entități care sunt ENFS pasivă împreună cu una sau mai multe persoane care controlează asupra acestuia și care sunt persoane raportabile.

Art. 54. — (1) Pentru a stabili dacă contul nou al entității este deținut de una sau mai multe persoane raportabile potrivit art. 53 lit. a), în momentul deschiderii contului, instituția financiară raportoare trebuie:

a) să obțină o declarație pe propria răspundere, care face parte din documentația de deschidere a contului, care permite instituției financiare raportoare să stabilească rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a/ale titularului de cont și să confirme caracterul rezonabil al acestei declarații pe baza informațiilor obținute de instituția financiară raportoare cu privire la deschiderea contului, inclusiv orice documentație colectată în conformitate cu cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare. În cazul în care entitatea certifică faptul că nu are rezidență fiscală, instituția financiară raportoare se poate baza pe adresa sediului principal al entității pentru a stabili rezidența titularului de cont;

b) să considere contul drept cont raportabil, dacă declarația pe propria răspundere indică faptul că titularul de cont este rezident într-o jurisdicție raportoare, cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare stabilește în mod rezonabil, pe baza informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, că titularul contului nu este o persoană raportabilă în legătură cu respectiva jurisdicție raportoare.

(2) Pentru a stabili dacă contul nou al entității este deținut de una sau mai multe entități care sunt persoane raportabile instituția financiară raportoare trebuie să urmeze îndrumările de la alin. (1) în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor.

(3) Declarația pe propria răspundere trebuie să permită stabilirea rezidenței fiscale/rezidențelor fiscale a/ale titularului de cont.

(4) Declarația pe propria răspundere este o certificare dată de titularul de cont care furnizează statutul titularului de cont și orice altă informație care poate să fie solicitată în mod rezonabil de instituția financiară raportoare pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală, precum dacă titularul contului are rezidență fiscală într-o jurisdicție raportabilă sau dacă titularul contului este o ENFS pasivă potrivit codului CAEN, prevăzut în anexa nr. 2 la prezentul ordin.

(5) Cu privire la valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere referitoare la conturile noi ale entității sunt aplicabile în mod corespunzător prevederile art. 41.

(6) Cerința de a obține declarații pe propria răspundere, procedura de clarificare a erorilor din declarațiile pe propria răspundere și documentele colectate de alte persoane sunt cele prevăzute la art. 42—44.

(7) La deschiderea contului, odată ce instituția financiară raportoare a obținut declarația pe propria răspundere care îi permite să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale ale titularului de cont, instituția financiară raportoare trebuie să confirme caracterul rezonabil al unei astfel de declarații conform art. 45.

(8) Caracterul rezonabil al declarației pe propria răspundere este confirmat dacă, pe parcursul procedurilor de deschidere de cont și cu ocazia examinării informațiilor obținute la momentul

deschiderii contului, inclusiv a documentelor obținute ca urmare a aplicării prevederilor cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, instituția financiară raportoare nu știe sau nu se află în posesia unor documente care o pot face să considere că declarația este incorectă.

(9) În cazul unei declarații pe propria răspundere care nu trece testul de rezonabilitate prevăzut de art. 45, instituția financiară raportoare trebuie ca, pe parcursul procedurilor de deschidere de cont, să obțină o declarație valabilă.

(10) În situația în care o declarație pe propria răspundere nu trece testul de rezonabilitate și instituția financiară raportoare nu obține o altă declarație pe propria răspundere potrivit alin. (9), aceasta va raporta contul raportabil atât pentru jurisdicția în care titularul de cont a declarat că este rezident în declarația inițială, cât și pentru jurisdicția în care titularul contului ar putea fi rezident.

Art. 55. — (1) Pentru a stabili dacă contul nou al entității este deținut de una sau mai multe entități care sunt ENFS pasive având una sau mai multe persoane care exercită controlul asupra acestuia și care sunt persoane care fac obiectul raportării, potrivit art. 51 alin. (1) lit. b), în momentul deschiderii contului, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească:

a) dacă titularul contului este o ENFS pasivă;

b) persoanele care controlează o ENFS pasivă; și

c) dacă oricare dintre aceste persoane care controlează este o persoană raportabilă.

(2) În scopul de a stabili dacă titularul de cont este o ENFS pasivă, conform alin. (1) lit. a), instituția financiară raportoare trebuie să se bazeze pe o declarație pe propria răspundere din partea titularului de cont pentru a stabili statutul acestuia.

(3) În cazul în care în cadrul declarației pe propria răspundere menționată la alin. (2) titularul de cont nu declară care este statutul acestuia, instituția financiară raportoare folosește codul CAEN prevăzut în anexa nr. 2 la prezentul ordin, pentru a stabili dacă titularul de cont este o ENFS pasivă.

Art. 56. — (1) În scopul stabilirii persoanelor care controlează asupra unui titular de cont, în conformitate cu art. 54 alin. (1) lit. b), o instituție financiară raportoare se bazează pe informațiile colectate și păstrate în conformitate cu prevederile cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Pentru a stabili dacă o persoană care controlează a unei ENFS pasive este o persoană raportabilă, în conformitate cu art. 55 alin. (1) lit. c), o instituție financiară raportoare se poate baza pe declarația pe propria răspundere fie a titularului de cont, fie a persoanelor care controlează.

(3) Dacă intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un cont nou al entității care determină instituția financiară raportoare, ca, în baza documentelor pe care le deține, să considere că declarația pe propria răspundere sau alte documente asociate cu un cont sunt incorecte, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească din nou statutul contului în conformitate cu procedurile prevăzute la art. 45 alin. (2).

Art. 57. — În scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, procedura de conformare privind conturile noi ale entităților este prevăzută la secțiunea V din anexa I la acest acord.

CAPITOLUL VIII

Norme speciale de diligență fiscală

Art. 58. — Prezentul capitol conține normele speciale de diligență fiscală pe care instituțiile financiare raportoare trebuie să le aplice în plus față de normele generale de diligență fiscală prevăzute în cap. III din prezentul ordin și față de oricare alte proceduri specifice de diligență fiscală aplicabile conturilor păstrate de acestea. Procedurile de conformare reglementate în secțiunea VI din anexa I la Acordul ratificat prin Legea

nr. 233/2015 se vor aplica în mod corespunzător în cazul schimbului automat de informații financiare cu Statele Unite.

Art. 59. — O instituție financiară raportoare nu se poate baza pe o declarație pe propria răspundere a titularului de cont, dacă declarația sau documentele de evidență sunt incorecte sau contrazic declarația persoanei cu privire la statutul acesteia.

Art. 60. — Instituția financiară raportoare poate considera că o declarație pe propria răspundere furnizată de o persoană este incorectă dacă, în baza documentelor pe care le deține, are motive să considere că:

a) declarația este incompletă cu privire la oricare dintre elementele declarației relevante pentru afirmațiile făcute de persoană;

b) declarația conține orice informații contradictorii cu afirmațiile persoanei; sau

c) instituția financiară raportoare deține informații aferente altui cont care diferă de afirmațiile persoanei.

Art. 61. — (1) Instituția financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele de evidență furnizate de o persoană dacă documentele de evidență nu stabilesc în mod rezonabil identitatea persoanei care prezintă documentele de evidență.

(2) Instituția financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele de evidență dacă:

a) acestea conțin informații care se contrazic cu afirmațiile persoanei cu privire la statutul acesteia;

b) instituția financiară raportoare are informații provenite de la alt cont care sunt în contradicție cu statutul persoanei; sau

c) documentele de evidență nu conțin informațiile necesare pentru a stabili statutul unei persoane.

Art. 62. — (1) În scopul de a stabili dacă o instituție financiară raportoare care păstrează un cont preexistent de entitate are motive să știe dacă statutul aplicat entității este incorect, instituția financiară raportoare nu trebuie doar să verifice informațiile care contrazic statutul declarat dacă aceste informații sunt cuprinse în dosarul principal al clientului, în cele mai recente declarații pe propria răspundere și documente de evidență, în cel mai recent contract de deschidere de cont și în cea mai recentă documentație obținută de instituția financiară raportoare potrivit prevederilor cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Instituția financiară raportoare care păstrează mai multe conturi pentru o singură persoană va avea motive să știe dacă statutul persoanei este incorect, pe baza informațiilor cu privire la cont pentru un alt cont deținut de persoana în cauză doar în măsura în care conturile trebuie să fie agregate în temeiul art. 64 pentru agregarea conturilor sau să fie considerate drept un singur cont în scopurile îndeplinirii cerințelor prevăzute de standardele în materie de cunoașterea clientului.

(3) Instituția financiară raportoare nu consideră o declarație pe propria răspundere sau documentele de evidență ca fiind incorecte doar pentru că a intervenit o schimbare de adresă în cadrul aceluiași stat, față de prima adresă.

(4) Instituția financiară raportoare nu consideră o declarație pe propria răspundere sau documentele de evidență ca fiind incorecte doar pentru că descoperă oricare dintre indiciile prevăzute la art. 31 alin. (1) lit. c)—e) și aceste indicii contrazic declarația sau documentele de evidență.

Art. 63. — Procedurile alternative pentru contractele de asigurare cu valoare de răscumpărare și contractele de rentă viageră sunt cele prevăzute de dispozițiile lit. B din secțiunea a VII-a a anexei nr. 1 la Legea nr. 207/2015, respectiv de ale lit. E din secțiunea VI a anexei I la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

Art. 64. — (1) O instituție financiară raportoare are obligația de a agrega sau de a lua în considerare toate conturile financiare administrate de instituția financiară raportoare sau de o entitate afiliată, dar numai în măsura în care sistemele

informatice ale instituției financiare raportoare arată o legătură între conturile financiare prin referire la un element de date, cum ar fi numărul de client sau NIF, și permite agregarea soldurilor sau a valorii conturilor.

(2) Fiecărui titular al unui cont financiar deținut în comun i se atribuie soldul sau valoarea integrală a contului financiar deținut în comun în scopul aplicării cerințelor privind agregarea.

(3) O instituție financiară raportoare trebuie, pe lângă celelalte norme de agregare a conturilor, să agreze toate conturile financiare pe care un responsabil pentru relații cu clienții știe sau are motive să știe, în baza documentelor deținute, că sunt în mod direct sau indirect deținute, controlate sau instituite, în altă calitate decât cea pe care o are într-o fiducie/trust, după caz. Această cerință prevede agregarea tuturor conturilor pe care responsabilul pentru relații cu clienții le-a asociat între ele prin intermediul unui nume, cod de relație, număr de identificare client, NIF sau alt indicator similar sau pe care responsabilul pentru relații cu clienții le-ar asocia în mod regulat între ele în temeiul procedurilor instituției financiare sau ale departamentului, diviziei sau unității cu care responsabilul pentru relații cu clienții este asociat.

Art. 65. — (1) Toate sumele sunt exprimate în dolari SUA și se citesc ca incluzând echivalentul în alte monede, astfel cum sunt stabilite prin legislația națională.

(2) România trebuie să folosească sumele echivalente în lei pentru sumele exprimate în dolari SUA cu rol de prag, prevăzute în CRS.

(3) În cazul implementării CRS, România permite instituțiilor financiare raportoare să aplice sumele cu titlu de prag exprimate în dolari SUA prevăzute în CRS, alături de sumele echivalente în alte monede naționale.

CAPITOLUL IX

Stabilirea instituțiilor financiare care au obligația de declarare

Art. 66. — (1) Termenul „instituție financiară raportoare” înseamnă orice instituție financiară dintr-o jurisdicție raportoare care nu este o instituție financiară nonraportoare.

(2) Instituția financiară dintr-o jurisdicție participantă, așa cum este definită la art. 4 pct. 7, este „rezidentă” într-o jurisdicție participantă dacă este supusă cadrului legal al respectivei jurisdicții participante.

(3) În scopul aplicării prezentului ordin, în cazul în care o fiducie/un trust, după caz, este o instituție financiară, indiferent în ce jurisdicție participantă are rezidența fiscală, fiduciar/trustul este considerat(ă) a se supune cadrului legal al respectivei jurisdicții participante dacă unul sau mai mulți dintre administratorii săi sunt rezidenți în respectiva jurisdicție participantă, cu excepția situației în care fiduciar/trustul efectuează raportările conform prezentului ordin în jurisdicția în care este rezident(ă).

(4) În scopul aplicării prezentului ordin, în cazul în care o instituție financiară, alta în afară de fiducie/trust, după caz, nu are o rezidență fiscală, fie pentru că este considerată ca fiind transparentă din punct de vedere fiscal sau este localizată într-o jurisdicție care nu impozitează veniturile, atunci această instituție financiară este considerată ca fiind rezidentă a jurisdicției participante și este, în consecință, o instituție financiară a jurisdicției participante respective dacă:

a) este înființată în baza legilor din jurisdicția participantă; sau

b) locul conducerii sale efective se află în jurisdicția participantă; sau

c) se supune supravegherii financiare din jurisdicția participantă.

(5) În scopul aplicării prezentului ordin, în cazul în care o instituție financiară, alta decât o fiducie/un trust, după caz, are rezidența în două sau mai multe jurisdicții participante, această

instituție financiară se va supune obligațiilor de raportare și de diligență fiscală din jurisdicția participantă în care își administrează contul/conturile financiar(e).

(6) În scopul aplicării prezentului ordin, termenul „sucursală” înseamnă un loc de afaceri sau un birou al unei instituții financiare care este considerat o sucursală în temeiul legislației privind înființarea într-o jurisdicție sau care este reglementat în alt mod de legislația unei jurisdicții ca fiind diferită de alte locuri de afaceri sau birouri sau sucursale ale instituției financiare.

(7) O sucursală include un loc de afaceri al instituției financiare localizat într-o jurisdicție în care instituția financiară este rezidentă și un birou al instituției financiare localizat într-o jurisdicție în care instituția financiară este înființată sau funcționează.

(8) Toate unitățile, punctele de afaceri sau birourile instituției financiare raportoare dintr-o singură jurisdicție vor fi considerate drept o singură sucursală.

Art. 67. — Termenul „instituție financiară” înseamnă o instituție de custodie, o instituție depozitară, o entitate de investiții sau o companie de asigurări determinată.

Art. 68. — (1) Termenul „instituție de custodie” înseamnă orice entitate care deține, ca parte substanțială a activității sale, active financiare în contul unor terți.

(2) O entitate deține, ca parte substanțială a activității sale, active financiare în contul unor terți dacă venitul brut al entității atribuibil deținerii de active financiare și serviciilor financiare conexe este egal sau mai mare de 20% din venitul brut al entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

a) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie dinaintea anului în care se efectuează calculul sau în ultima zi a perioadei contabile care nu este un an calendaristic anterior anului în care se efectuează calculul; sau
b) perioada în cursul căreia entitatea a existat.

(3) Termenul „venit atribuibil deținerii de active financiare și servicii financiare conexe” se referă la:

a) onorarii pentru custodia, administrarea contului și taxe de transfer;

b) comisioanele și taxele câștigate din executarea și taxarea tranzacțiilor de titluri cu privire la activele financiare deținute în custodie;

c) veniturile câștigate din extinderea creditului către clienți cu privire la activele financiare deținute în custodie sau obținute printr-o extindere de credit;

d) venituri câștigate pe o plajă de licitare a activelor financiare deținute în custodie;

e) onorarii pentru furnizarea consultațiilor financiare în legătură cu activele financiare deținute sau susceptibil să fie deținute în custodie de entitate; și

f) pentru serviciile de compensare și decontare.

(4) Entitățile care sunt considerate instituții de custodie definite potrivit prevederilor Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, precum și legislației conexe, presupun, în general:

a) băncile de custodie;

b) brokerii și

c) depozitari centrali de valori mobiliare.

(5) În general, depozitarii centrali de valori mobiliare vor fi considerați instituții financiare raportoare în ceea ce privește conturile financiare și, prin urmare, responsabili pentru îndeplinirea tuturor obligațiilor de raportare, cu excepția situațiilor prevăzute la alin. (6) și (7).

(6) În situația în care relațiile cu titularii de cont, în ceea ce privește gestionarea contului și procedura de cunoaștere a clientului, sunt menținute și aplicate de către alte instituții financiare în calitatea lor de instituții financiare raportoare, depozitarii centrali de valori mobiliare nu au obligația de a

raporta conturile financiare, considerându-se că nu administrează conturi financiare.

(7) În situația în care depozitarii centrali de valori mobiliare îndeplinesc funcții de actualizare statistică a datelor legate de conturi financiare și nu administrează în mod obișnuit activele conturilor financiare, nu au obligația de raportare a conturilor financiare, considerându-se că nu administrează conturi financiare.

Art. 69. — (1) În sensul prezentului ordin termenul „instituție depozitară” înseamnă orice instituție de credit definită conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, care atrage depozite și alte fonduri rambursabile de la public și acordă credite în cont propriu.

(2) O instituție depozitară este considerată a fi implicată în „activități bancare” dacă, în cadrul obișnuit al activității sale cu clienții, definită de prevederile art. 7 alin. (1) pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, instituția atrage depozite sau alte investiții similare de fonduri și se angajează în mod regulat în una sau multe dintre activitățile de mai jos:

a) acordă împrumuturi personale, ipotecare, industriale sau de altă natură și oferă extindere de credite;

b) cumpără, vinde, reduce sau negociază conturi de creanțe, obligații de plată în tranșe, bilete la ordin, trate, cecuri, cambii, acceptări sau alte certificate de îndatorare;

c) emite scrisori de garanție și negociază trate utilizate în temeiul acestora;

d) dobândește calitatea de fiduciar în cadrul unei construcții juridice de tip fiducie potrivit prevederilor art. 776 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) finanțează tranzacții de schimb valutar; sau

f) încheie, cumpără sau vinde contracte de leasing financiar sau active luate în leasing.

(3) În categoria instituțiilor depozitare, definite conform prezentului ordin, se încadrează instituțiile de credit prevăzute la art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, respectiv:

a) bănci;

b) organizații cooperatiste de credit;

c) bănci de economisire și creditare în domeniul locativ;

d) bănci de credit ipotecar.

(4) În categoria instituțiilor depozitare definite conform prezentului ordin se încadrează și casele de ajutor reciproc, reglementate potrivit legislației specifice.

(5) O instituție nu este considerată a fi angajată într-o activitate bancară dacă instituția acceptă depozite de la persoane, doar ca garanții aferente unei vânzări sau închirieri de bunuri imobile sau conform unei alte convenții financiare între instituție și persoana care deține depozitul la această entitate. Depozitele — garanții (colaterale) pot fi constituite de persoană în favoarea instituției doar la o instituție de credit.

(6) Instituțiilor emitente de monedă electronică, care sunt reglementate de prevederile Legii nr. 127/2011 privind activitatea de emisie de moneda electronică, cu modificările ulterioare, nu sunt considerate a fi instituții depozitare, având în vedere că primirea de fonduri destinate emiterii de monedă electronică, respectiv prestării de servicii de plată, nu este considerată atragere de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la public.

Art. 70. — (1) Entitatea de investiții include două tipuri de activități:

a) entitate care desfășoară, ca activitate principală, una sau mai multe dintre următoarele activități sau operațiuni pentru sau în numele unui client:

1. tranzacții cu instrumente de piață monetară (cecuri, bonuri de trezorerie, certificate de depozit, instrumente derivate etc.); schimb valutar; instrumente în materie de schimb valutar, rata dobânzii și indici bursieri; titluri de valoare transferabile; sau tranzacții la termen cu mărfuri;

2. administrarea individuală și colectivă a portofoliului; sau

3. care investește, administrează sau gestionează în alt mod active financiare sau bani în numele altor persoane; sau

b) al cărei venit brut provine în principal din activități de investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare, în cazul în care entitatea este administrată de către o altă entitate care este o instituție depozitară, o instituție de custodie, o companie de asigurări specificată sau o entitate de investiții, astfel cum sunt prevăzute la lit. a).

(2) O entitate este „administrată” de altă entitate dacă entitatea administrează/desfășoară, fie direct, fie prin intermediul unui furnizor de servicii, oricare dintre activitățile sau operațiunile prevăzute la alin. (1) lit. a) în numele entității administrate.

(3) O entitate este considerată a desfășura ca activitate principală una sau mai multe dintre activitățile menționate la alin. (1) lit. a) sau venitul brut al unei entități este atribuibil în principal activităților de investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare în sensul alin. (1) lit. b), în cazul în care venitul brut al entității atribuibil activităților relevante este egal sau mai mare de 50% din venitul brut al entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

1. perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie a anului dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau

2. perioada în cursul căreia entitatea a existat.

(4) Termenul „entitate de investiții”, așa cum a fost definit la alin. (1), nu include o entitate care este o ENFS activă, întrucât entitatea respectivă îndeplinește oricare dintre criteriile prevăzute la art. 4 pct. 21 alin. (3) lit. d)—g).

(5) O entitate este considerată a fi o entitate de investiții dacă funcționează sau se declară drept un organism de plasament colectiv, fond mutual, fond tranzacționat la bursă, un fond de capital privat, un fond speculativ, fond cu capital de risc, fond pentru preluări realizate cu capital împrumutat sau orice alt organism de investiții similar înființat în baza unei strategii de investiții pentru investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare.

(6) Nu se consideră entitate de investiții entitatea care se comportă ca o societate de investire, administrare sau gestionare a drepturilor asupra unor bunuri imobile care nu sunt titluri de datorie în numele altor persoane, precum o fiducie/un trust, după caz, de investiții imobiliare.

Art. 71. — (1) Termenul „activ financiar” este folosit în definirea termenilor de „instituție de custodie”, „entitate de investiții”, „cont de custodie” și „cont exclus”.

(2) În sensul prezentului ordin, prin termenul „active financiare” se înțelege valoarea totală a instrumentelor financiare așa cum sunt definite de prevederile Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, și numerarul evidențiat în contul respectiv, în legătură cu instrumentul financiar.

(3) Termenul „activ financiar” include de asemenea valoarea unui titlu de valoare, a drepturilor generate de un parteneriat, a unei mărfuri, a unui swap, a unui contract de asigurare sau a unui contract cu rentă viageră sau orice dobândă în legătură cu un titlu de valoare, drepturi generate de un parteneriat, o marfă,

un swap, un contract de asigurare sau un contract cu rentă viageră.

Art. 72. — (1) Termenul „companie de asigurări specificată” înseamnă orice entitate care este o companie de asigurări sau societatea holding a unei companii de asigurări, care emite sau este obligată să efectueze plăți cu privire la un contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau la un contract cu rentă viageră.

(2) O companie de asigurări este considerată o entitate care este reglementată ca o societate de asigurări în temeiul Legii nr. 32/2000 privind activitatea și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL X

Instituții financiare nonraportoare

Art. 73. — Termenul „instituție financiară nonraportoare”:

a) în scopul aplicării CRS și Legii nr. 207/2015 are sensul prevăzut la lit. B din secțiunea a VIII-a din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015;

b) în scopul aplicării Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015 are sensul prevăzut de art. 1 pct. 1 lit. q) din acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

Art. 74. — Termenul „bancă centrală” se referă la Banca Națională a României, așa cum este definită de prevederile art. 1 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 75. — (1) Termenul „fond de pensii cu participare largă” reprezintă un fond instituit potrivit prevederilor Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Termenul „fond de pensii cu participare restrânsă” reprezintă un fond instituit potrivit prevederilor Legii nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 76. — O instituție este considerată a fi o „instituție financiară nonraportoare cu risc scăzut”, potrivit anexei nr. 1 secțiunea a VIII-a lit. B pct. 1 lit. c) din Legea nr. 207/2015, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) instituția financiară prezintă un risc scăzut de a fi utilizată pentru evaziune fiscală;

b) instituția financiară are caracteristici similare în mod substanțial cu oricare dintre instituțiile financiare prevăzute la secțiunea a VIII-a lit. B pct. 1 lit. a) și b) din anexa nr. 1 la Legea nr. 207/2015;

c) instituția financiară este inclusă pe lista instituțiilor financiare nonraportoare din România stabilită prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală;

d) statutul instituției financiare drept instituție financiară nonraportoare nu aduce atingere obiectivelor CRS.

CAPITOLUL XI

Conturile raportabile

Art. 77. — Termenul „cont financiar” înseamnă un cont administrat de o instituție financiară și include:

a) conturi de depozit;

b) conturi de custodie;

c) drepturi aferente capitalului sau datoriei în cazul unor entități de investiții;

d) contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare;

e) contracte cu rentă viageră.

Art. 78. — (1) Termenul „cont de depozit” include orice cont comercial, cum ar fi: cont curent, cont de economii, la termen sau un cont a cărui existență este documentată printr-un certificat de depozit, de economii, de investiții, un certificat de îndatorare sau un alt instrument similar păstrat de o instituție

financiară în cadrul obișnuit al activității bancare sau al unei activități similare.

(2) Un cont de depozit include, de asemenea, o sumă deținută de o societate de asigurări în temeiul unui contract de investiții cu garanție sau al unui acord similar care are drept scop plata sau creditarea de dobânzi către titular.

Art. 79. — Termenul „cont de custodie” înseamnă un cont, altul decât un contract de asigurare sau un contract cu rentă viageră, în beneficiul unei alte persoane care deține orice instrument financiar sau contract deținut pentru investiții inclusiv, dar fără a se limita la o parte socială sau acțiune într-o corporație, un titlu de stat, o obligațiune de stat, un titlu de creanță sau un alt titlu de îndatorare, o tranzacție valutară sau cu mărfuri, un contract de asigurare pe riscul incapacității de plată, un contract swap bazat pe un indice nefinanciar, un contract principal noțional, un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră și orice opțiune sau alt instrument derivat.

Art. 80. — (1) Termenul „participație la capitalurile proprii” se referă în mod special la participații în parteneriate și fiducii.

(2) În cazul unui parteneriat care este o instituție financiară, termenul „participație în capitalurile proprii” înseamnă o participație fie la capitalul, fie la profitul parteneriatului.

(3) În scopul prezentului ordin, în cazul unei fiducii administrate de o instituție financiară, o participație în capitalurile proprii este considerată a fi deținută de către orice persoană asimilată unui constitutor sau unui beneficiar al întregii fiducii sau a unei părți a acesteia sau a oricărei altei persoane fizice care exercită un control efectiv definitiv asupra fiduciei/trustului, după caz. Aceeași regulă ca și în cazul unei fiducii care este instituție financiară se aplică și pentru o construcție juridică echivalentă sau similară unei fiducii sau fundație care este o instituție financiară.

(4) Un beneficiar al unei fiducii este considerată o persoană raportabilă dacă are dreptul de a primi, direct sau indirect, o distribuție obligatorie sau poate primi, direct sau indirect, o distribuție discreționară din fiducie/trust, după caz. În acest scop, un beneficiar care poate primi o distribuție discreționară din fiducie/trust, după caz, poate să fie considerat doar un beneficiar al fiduciei/trustului, după caz, dacă această persoană primește o distribuție în cursul anului calendaristic. Aceeași situație se aplică și în legătură cu considerarea unei persoane raportabilă drept un beneficiar al unei construcții juridice care este echivalentă sau similară cu o fiducie/un trust, după caz, sau o fundație cu responsabilitate.

(5) În cazul în care participațiile în capitalurile proprii sunt deținute prin intermediul unei instituții de custodie, instituția de custodie este responsabilă pentru raportare, și nu entitatea de investiții.

Art. 81. — Termenul „contract de asigurare” înseamnă un contract, altul decât contractul prevăzut la art. 82, în conformitate cu care emitentul este de acord să plătească o sumă în momentul în care survine un eveniment asigurat specificat, legat de mortalitate, morbiditate, accident, răspundere civilă sau pagubă materială afectând o proprietate.

Art. 82. — Termenul „contract de rentă viageră” înseamnă un contract în conformitate cu care emitentul este de acord să efectueze plăți pentru o anumită perioadă de timp, determinată, în totalitate sau parțial, în funcție de speranța de viață a uneia sau mai multor persoane fizice. Termenul include, de asemenea, un contract care este considerat a fi un contract cu rentă viageră în conformitate cu legislația, reglementările sau practica din statul membru în care contractul a fost emis și în conformitate cu care emitentul este de acord să facă plățile pentru o perioadă de mai mulți ani.

Art. 83. — (1) Termenul „contract de asigurare cu valoare de răscumpărare” înseamnă un contract de asigurare, altul decât

un contract de reasigurare încheiat între două societăți de asigurare, care are o valoare de răscumpărare.

(2) Termenul „valoare de răscumpărare” înseamnă valoarea cea mai mare dintre:

a) suma pe care deținătorul poliței de asigurare este îndreptățit să o primească în cazul răscumpărării sau rezilierii contractului (calculată fără a scădea eventualele taxe de răscumpărare sau împrumuturi din poliță) și

b) suma pe care deținătorul poliței de asigurare o poate împrumuta în temeiul contractului sau în legătură cu acesta (spre exemplu, constituind garanție).

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor alin. (2), termenul valoare de răscumpărare nu include o sumă de plătit în temeiul unui contract de asigurare:

a) doar din motivul decesului unei persoane fizice asigurate în temeiul unui contract de asigurare de viață;

b) drept indemnizație pentru o daună corporală, o boală sau o altă plată reparatorie pentru o pierdere economică ce survine în momentul producerii evenimentului asigurat;

c) drept rambursare a unei prime plătite anterior, mai puțin costul taxelor de asigurare, fie că acestea sunt sau nu efectiv aplicate, în conformitate cu un contract de asigurare, altul decât un contract de asigurare de viață cu componentă de investiții sau un contract cu rentă viageră, ca urmare a anulării sau a rezilierii contractului, a diminuării expunerii la risc pe parcursul perioadei în care contractul este efectiv în vigoare ori rezultând din clarificarea unei erori de înscriere sau a unei erori similare cu privire la prima stipulată în contract;

d) drept dividend în beneficiul deținătorului poliței de asigurare în afară de dividendele transferate la rezilierea contractului, cu condiția ca respectivele dividende să fie legate de un contract de asigurare în conformitate cu care singurele indemnizații de plătit sunt cele prevăzute la lit. b); sau

e) drept restituire a unei prime în avans sau a unui depozit de primă pentru un contract de asigurare a cărui primă trebuie plătită cel puțin o dată pe an, dacă suma reprezentând prima anticipată sau depozitul de primă nu depășește suma primei anuale de plată pentru anul următor în temeiul contractului.

Art. 84. — Termenul „contract de asigurare cu componentă de investiții” înseamnă un contract de asigurare în temeiul căruia indemnizațiile, primele sau perioada de acoperire sunt ajustate astfel încât să reflecte randamentul investiției sau valoarea de piață a activelor asociate cu respectivul contract.

Art. 85. — (1) Termenul „dividendele unui deținător al poliței de asigurare” se referă la orice dividende sau altă distribuție similară către deținători de polițe de asigurare, incluzând:

a) o sumă plătită sau creditată, inclusiv ca o creștere a indemnizațiilor, dacă suma de bani nu este determinată în contract și depinde mai degrabă de experiența companiei de asigurări sau de discreția conducerii;

b) o reducere a primei care, dacă nu s-ar fi realizat reducerea, trebuia să fie plătită;

c) un fond cu experiență sau un credit bazat doar pe pretențiile de experiență ale contractului sau ale grupului implicat.

(2) Dividendele unui deținător de poliță de asigurare nu pot să depășească primele plătite anterior în considerarea contractului, mai puțin suma costul modificărilor asigurării și cheltuielilor, chiar dacă se aplică sau nu, pe durata existenței contractului, și suma agregată a oricăror dividende plătite sau creditate anterior cu privire la contract.

(3) Dividendele unui deținător de poliță de asigurare nu includ nicio sumă care este de natura dobânzii care este plătită sau creditată unui titular de contract în măsura în care acea sumă depășește valoarea minimă a dobânzii necesar a fi creditată cu privire la valorile contractuale în temeiul legislației locale.

(4) Dividendele unui deținător al poliței de asigurare care îndeplinesc toate condițiile prevăzute la art. 83 alin. (3) lit. d) sunt excluse din termenul „valoare de răscumpărare”.

Art. 86. — (1) Microcontractele de asigurare care nu au o valoare de răscumpărare, inclusiv o valoare de răscumpărare egală cu zero, nu vor fi considerate contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare.

(2) Produsele de investiții sub formă de asigurare, precum contractele de asigurare de viață cu plasament privat sunt considerate în general contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare.

(3) Termenul „produs de investiții sub formă de asigurare” include un contract de asigurare ale cărui active sunt:

- a) deținute într-un cont administrat de o instituție financiară; și
- b) gestionate în conformitate cu o strategie de investiții personalizată sau sub controlul sau influenței deținătorului de poliță, proprietarului sau beneficiarului contractului.

CAPITOLUL XII

Conturi excluse din conturile financiare

Art. 87. — (1) Termenul „cont exclus” înseamnă oricare dintre următoarele conturi:

- a) conturi de pensii;
- b) conturi reglementate în alte scopuri decât pentru pensii, care beneficiază de un tratament fiscal favorabil;
- c) contracte de asigurare de viață pe o anumită perioadă de timp;
- d) conturi de patrimoniu succesoral;
- e) conturi escrow;
- f) conturi de depozit datorate plăților în exces; și
- g) conturi excluse cu risc scăzut;
- h) conturile prevăzute la secțiunea V din anexa II la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015, în scopul aplicării acestei legi.

(2) Pentru a determina dacă un cont respectă toate cerințele unei anumite categorii de cont exclus, o instituție financiară raportoare poate să se bazeze pe informațiile aflate în posesia sa, inclusiv informațiile colectate în conformitate cu prevederile cap. II din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, sau care sunt disponibile public, conform cărora poate să stabilească în mod rezonabil că un anumit cont este un cont exclus.

Art. 88. — (1) În scopul Acordului ratificat prin Legea nr. 233/2015, un cont de pensii este considerat a fi un cont exclus dacă îndeplinește condițiile prevăzute la lit. A pct. 1 secțiunea V din anexa II la Acordul ratificat prin Legea nr. 233/2015.

(2) În scopul aplicării CRS și a Legii nr. 207/2015, un cont de pensii este considerat a fi un cont exclus, cu condiția să respecte cumulativ următoarele cerințe:

- a) contul este reglementat drept cont de pensie sau face parte dintr-un plan de pensii înregistrat sau reglementat pentru asigurarea de beneficii de pensionare (inclusiv beneficii pentru dizabilități sau ca urmare a decesului);
- b) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil, și anume contribuțiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă ori impozitarea venitului din investiții generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiții este impozitat la o cotă redusă;
- c) raportarea informațiilor cu privire la cont către autoritățile fiscale trebuie să fie obligatorie;
- d) retragerile să fie condiționate de atingerea unei vârste de pensionare determinate, de invaliditate sau deces sau se aplică sancțiuni în cazul retragerilor efectuate înainte de astfel de evenimente determinate; și
- e) fie contribuțiile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai puțin, fie există o limită maximă de

contribuție pe durata vieții, egală cu echivalentul în lei a 1.000.000 USD sau inferioară, aplicându-se, în fiecare caz, normele prevăzute la art. 64 și 65.

Art. 89. — Conturi create în alte scopuri decât pentru pensii, care beneficiază de un tratament fiscal favorabil, pot fi un cont exclus, cu condiția să respecte cumulativ următoarele cerințe:

a) contul este reglementat drept organism de plasament în alte scopuri decât pentru pensie și este tranzacționat în mod regulat pe o piață a titlurilor de valoare reglementată sau contul este reglementat drept instrument pentru economii în alte scopuri decât pentru pensie;

b) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil, și anume contribuțiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă ori impozitarea venitului din investiții generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiții este impozitat la o cotă redusă;

c) retragerile sunt condiționate de îndeplinirea unor criterii specifice legate de scopul contului de investiții sau de economii (de exemplu, acordarea de beneficii medicale ori pentru educație) sau se aplică sancțiuni în cazul unor retrageri efectuate înainte ca aceste criterii să fie îndeplinite; și

d) contribuțiile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai puțin, aplicându-se normele prevăzute la art. 64 și 65 privind agregarea conturilor și conversia monetară.

Art. 90. — Un contract de asigurare de viață pe o perioadă care urmează să se încheie înainte ca persoana fizică asigurată să împlinească vârsta de 90 ani poate fi un cont exclus, cu condiția ca contractul să îndeplinească cumulativ următoarele cerințe:

a) primele sunt periodice, nu se diminuează în timp, se plătesc cel puțin o dată pe an pe parcursul perioadei în care contractul este în vigoare sau până în momentul în care persoana asigurată împlinește vârsta de 90 de ani, oricare dintre aceste perioade este mai scurtă;

b) nicio persoană nu poate avea acces la valoarea contractului, prin retragere, împrumut sau altfel, fără rezilierea contractului;

c) suma, alta decât o indemnizație de deces, care trebuie plătită în cazul anulării sau al rezilierii contractului nu poate depăși totalul primelor plătite pentru contract, minus suma reprezentând taxe aferente mortalității, morbidității și cheltuielilor, fie că au fost sau nu aplicate efectiv, pentru perioada sau perioadele în care contractul este în vigoare și orice sume plătite înainte de anularea sau rezilierea contractului; și

d) contractul nu este deținut de un cesionar cu titlu oneros.

Art. 91. — (1) Un cont este atribuit exclusiv unui patrimoniu succesoral dacă documentația pentru respectivul cont include o copie a testamentului sau a certificatului de deces al persoanei decedate.

(2) În scopul prevăzut la alin. (1), instituția financiară raportoare trebuie să trateze contul ca având același statut pe care l-a avut anterior decesului titularului de cont până la data la care obține o astfel de copie.

Art. 92. — (1) Conturile escrow, cum ar fi: conturi de consemnare și depozite colaterale reprezentând: depozite colaterale pentru garantarea creditelor, conturi de garanții pentru buna execuție, conturi de garanții gestionari, depozite colaterale pentru operațiuni valutare, se referă la acele conturi în care banii sunt deținuți de o terță persoană în numele unor părți care tranzacționează. Aceste conturi pot fi conturi excluse dacă sunt instituite în legătură cu oricare dintre următoarele elemente:

- a) un ordin judecătoresc sau o hotărâre judecătorească;
- b) o vânzare, un schimb, închirierea unei proprietăți imobiliare sau proprietăți mobiliare, cu condiția ca acest cont să îndeplinească următoarele cerințe:

- (i) contul este finanțat exclusiv cu o plată în avans, o sumă reprezentând o plată anticipată care constituie un acout, o sumă corespunzătoare pentru a asigura o obligație direct legată de tranzacție sau o plată similară ori este finanțat cu un activ financiar care este depus în cont în legătură cu vânzarea, cedarea sau închirierea proprietății;
- (ii) contul este instituit și utilizat exclusiv pentru a garanta obligația cumpărătorului de a plăti prețul de achiziție a proprietății, obligația vânzătorului de a plăti orice datorie neprevăzută ori a locatarului sau a locatarului de a plăti orice despăgubiri legate de proprietatea închiriată, după cum s-a convenit în contractul de închiriere;
- (iii) activele contului, inclusiv veniturile câștigate din aceste active vor fi plătite sau altfel distribuite în beneficiul vânzătorului, cumpărătorului, locatarului sau locatarului (inclusiv în scopul îndeplinirii unei obligații a persoanei respective) atunci când bunul este vândut, cedat sau predat sau când contractul de închiriere este reziliat;
- (iv) contul nu este un cont în marjă sau un cont similar instituit în legătură cu vânzarea sau tranzacționarea unui activ financiar; și
- (v) contul nu este asociat unui cont prevăzut la art. 93;
- c) obligația unei instituții financiare care achită ratele unui împrumut garantat cu bunuri imobiliare de a rezerva o parte din plată exclusiv în scopul facilitării plății impozitelor sau a asigurării referitoare la respectivul bun imobiliar la un moment ulterior;

d) obligația unei instituții financiare de a facilita plata impozitelor la un moment ulterior.

(2) Un cont exclus, așa cum este definit la alin. (1) lit. b), trebuie să fie instituit în legătură cu o vânzare, un schimb sau cu o închiriere a unei proprietăți imobiliare sau mobiliare.

Art. 93. — (1) Conturi de depozit datorate plăților în exces nerestituite, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele cerințe:

a) contul există numai din motivul că un client face o plată care depășește soldul debitor cu privire la un card de credit sau la altă facilitare de credit reînnoibilă și plata excesionară nu este restituită imediat clientului; și

b) de la data de 1 ianuarie 2016, instituția financiară pune în aplicare politici și proceduri fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depășește echivalentul în lei a 50.000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client și care depășește cuantumul respectiv, și soldul cu privire la respectivul card sau respectiva facilitare, este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la art. 65. În acest sens, o plată excedentară a unui client nu se referă la solduri creditoare aferente unor debite contestate, dar include soldurile creditoare rezultate din restituiri de mărfuri.

(2) În acest scop, instituția financiară raportoare care este formată sau organizată după 1 ianuarie 2016 trebuie să se conformeze cu cerința prevăzută la art. 93 alin. (1) lit. b) în termen de șase luni după data la care acea instituție financiară raportoare a fost formată sau organizată.

Art. 94. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 95. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

București, 18 august 2016.
Nr. 1.939.

ANEXA Nr. 1

Jurisdicții participante

Denumire	Cod (ISO)
AF—Afganistan	004
AX—Insulele Aland	248
AL—Albania	008
DZ—Algeria	012
AS—Samoa Americană	016
AD—Andorra	020
AO—Angola	024
AI—Anguilla	660
AQ—Antarctica	010
AG—Antigua și Barbuda	028
AR—Argentina	032
AM—Armenia	051
AW—Aruba	533
AU—Australia	036
AT—Austria	040
AZ—Azerbaidjan	031
BS—Bahamas	044
BH—Bahrain	048

Denumire	Cod (ISO)
BD—Bangladesh	050
BB—Barbados	052
BY—Belarus	112
BE—Belgia	056
BZ—Belize	084
BJ—Benin	204
BM—Bermuda	060
BT—Bhutan	064
BO—Bolivia, Statul Plurinațional	068
BQ—Bonaire, Sint Eustatius și Saba	535
BA—Bosnia și Herțegovina	070
BW—Botswana	072
BV—Insula Bouvet	074
BR—Brazilia	076
IO—Teritoriul Britanic din Oceanul Indian	086
BN—Brunei Darussalam	096
BG—Bulgaria	100
BF—Burkina Faso	854

Denumire	Cod (ISO)
BI—Burundi	108
KH—Cambodgia	116
CM—Camerun	120
CA—Canada	124
CV—Republica Capului Verde	132
KY—Insulele Cayman	136
CF—Republica Centrafricană	140
TD—Ciad	148
CL—Chile	152
CN—China	156
CX—Insula Crăciunului	162
CC—Insulele Cocos (Keeling)	166
CO—Columbia	170
KM—Comore	174
CG—Congo	178
CD—Congo, Republica Democrată	180
CK—Insulele Cook	184
CR—Costa Rica	188
CI—Coasta de Fildeș	384
HR—Croatia	191
CU—Cuba	192
CW—Curaçao	531
CY—Cipru	196
CZ—Cehia, Republica	203
DK—Danemarca	208
DJ—Djibouti	262
DM—Dominica	212
DO—Republica Dominicană	214
EC—Ecuador	218
EG—Egipt	818
SV—El Salvador	222
GQ—Guinea Ecuatorială	226
ER—Eritreea	232
EE—Estonia	233
ET—Etiopia	231
FK—Insulele Falkland (Malvine)	238
FO—Insulele Feroe	234
FJ—Fiji	242
FI—Finlanda	246
FR—Franța	250
GF—Guiana Franceză	254
PF—Polinezia Franceză	258
TF—Teritoriile Australe și Antarctice Franceze	260
GA—Gabon	266
GM—Gambia	270
GE—Georgia	268
DE—Germania	276
GH—Ghana	288
GI—Gibraltar	292
GR—Grecia	300
GL—Groenlanda	304

Denumire	Cod (ISO)
GD—Grenada	308
GP—Guadelupa	312
GU—Guam	316
GT—Guatemala	320
GG—Guernsey	831
GN—Guinea	324
GW—Guinea-Bissau	624
GY—Guyana	328
HT—Haiti	332
HM—Insula Heard și Insulele McDonald	334
VA—Vatican (Statul Cetății Vaticanului)	336
HN—Honduras	340
HK—Hong Kong	344
HU—Ungaria	348
IS—Islanda	352
IN—India	356
ID—Indonezia	360
IR—Iran, Republica Islamică	364
IQ—Irak	368
IE—Irlanda, Republica	372
IM—Insula Man	833
IL—Israel	376
IT—Italia	380
JM—Jamaica	388
JP—Japonia	392
JE—Jersey, Insula	832
JO—Iordania	400
KZ—Kazahstan	398
KE—Kenya	404
KI—Kiribati	296
KP—Coreea, Republica Populară Democrată (Coreea de Nord)	408
KR—Coreea, Republica (Coreea de Sud)	410
KW—Kuweit	414
KG—Kârgâzstan, Republica (Kirghizstan)	417
LA—Laos, Republica Populară Democrată	418
LV—Letonia	428
LB—Liban	422
LS—Lesotho	426
LR—Liberia	430
LY—Libia	434
LI—Liechtenstein	438
LT—Lituania	440
LU—Luxemburg	442
MO—Macao	446
MK—Macedonia, fosta Republică Iugoslavă	807
MG—Madagascar	450
MW—Malawi	454
MY—Malaysia	458
MV—Maldiva	462
ML—Mali	466
MT—Malta	470

Denumire	Cod (ISO)
MH—Insulele Marshall	584
MQ—Martinica	474
MR—Mauritania	478
MU—Mauritius	480
YT—Mayotte	175
MX—Mexic	484
FM—Micronesia, Statele Federale	583
MD—Moldova, Republica	498
MC—Monaco	492
MN—Mongolia	496
ME—Muntenegru	499
MS—Montserrat	500
MA—Maroc	504
MZ—Mozambic	508
MM—Myanmar	104
NA—Namibia	516
NR—Nauru	520
NP—Nepal	524
NL—Țările de Jos (Olanda)	528
NC—Noua Caledonie	540
NZ—Noua Zeelandă	554
NI—Nicaragua	558
NE—Niger	562
NG—Nigeria	566
NU—Niue	570
NF—Insula Norfolk	574
MP—Insulele Mariane de Nord	580
NO—Norvegia	578
OM—Oman	512
PK—Pakistan	586
PW—Palau	585
PS—Teritoriile Palestiniene, Ocupate	275
PA—Panama	591
PG—Papua Noua Guinee	598
PY—Paraguay	600
PE—Peru	604
PH—Filipine	608
PN—Pitcairn	612
PL—Polonia	616
PT—Portugalia	620
PR—Puerto Rico	630
QA—Qatar	634
RE—Reunion	638
RO—România	642
RU—Rusia, Federația	643
RW—Rwanda	646
BL—Saint Barthélemy	652
SH—Sfânta Elena, Ascension și Tristan da Cunha	654
KN—Sfântul Kitts și Nevis	659
LC—Sfânta Lucia	662

Denumire	Cod (ISO)
MF—Sfântul Martin (Regiunea de peste Mări Franceză)	663
PM—Saint Pierre și Miquelon	666
VC—Sfântul Vincentiu și Grenadinele	670
WS—Samoa	882
SM—San Marino	674
ST—Sao Tome și Principe	678
SA—Arabia Saudită	682
SN—Senegal	686
RS—Serbia	688
SC—Seychelles	690
SL—Sierra Leone	694
SG—Singapore	702
SX—Sint Maarten (Teritoriul Olandez)	534
SK—Slovacia	703
SI—Slovenia	705
SB—Insulele Solomon	090
SO—Somalia	706
ZA—Africa de Sud	710
GS—Georgia de Sud și Insulele Sandwich de Sud	239
SS—Sudanul de Sud, Republica	728
ES—Spania	724
LK—Sri Lanka	144
SD—Sudan	729
SR—Suriname	740
SJ—Svalbard și Jan Mayen	744
SZ—Swaziland	748
SE—Suedia	752
CH—Elveția	756
SY—Siria, Republica Arabă	760
TW—Taiwan, Provincia Chineză	158
TJ—Tajikistan	762
TZ—Tanzania, Republica Unită	834
TH—Thailanda	764
TL—Timorul de Est	626
TG—Togo	768
TK—Tokelau	772
TO—Tonga	776
TT—Trinidad și Tobago	780
TN—Tunisia	788
TR—Turcia	792
TM—Turkmenistan	795
TC—Insulele Turks și Caicos	796
TV—Tuvalu	798
UG—Uganda	800
UA—Ucraina	804
AE—Emiratele Arabe Unite	784
GB—Regatul Unit	826
US—Statele Unite ale Americii	840
UM—United States Minor Outlying Islands	581

Denumire	Cod (ISO)
UY—Uruguay	858
UZ—Uzbekistan	860
VU—Vanuatu	548
VE—Venezuela, Republica Bolivariană	862
VN—Vietnam	704
VG—Insulele Virgine Britanice	092

Denumire	Cod (ISO)
VI—Insulele Virgine Americane	850
WF—Wallis și Futuna	876
EH—Sahara Occidentală	732
YE—Yemen	887
ZM—Zambia	894
ZW—Zimbabwe	716

ANEXA Nr. 2

**Codurile CAEN utilizate în vederea stabilirii calității titularului de cont
care este o instituție financiară**

6419	Alte activități de intermediari monetare
6430	Fonduri mutuale și alte entități financiare similare
6499	Alte intermediari financiare n.c.a.
6511	Activități de asigurări de viață
6512	Alte activități de asigurări (exceptând asigurările de viață)
6520	Activități de reasigurare
6530	Activități ale fondurilor de pensii (cu excepția celor din sistemul public de asigurări sociale)
6611	Administrarea piețelor financiare
6612	Activități de intermediere a tranzacțiilor financiare
6619	Activități auxiliare intermediarilor financiare, exclusiv activități de asigurări și fonduri de pensii
6630	Activități de administrare a fondurilor

**Codurile CAEN utilizate în vederea stabilirii calității titularului de cont
care este o ENFS/NFFE pasivă**

6420	Activități ale holdingurilor
6810	Cumpărarea și vânzarea de bunuri imobiliare proprii
6820	Închirierea și subînchirierea bunurilor imobiliare proprii sau închiriate
7010	Activități ale direcțiilor (centralelor), birourilor administrative centralizate
7740	Leasing cu bunuri intangibile (exclusiv financiare)
9420	Activități ale sindicatelor salariaților
9491	Activități ale organizațiilor religioase
9492	Activități ale organizațiilor politice
9499	Activități ale altor organizații n.c.a.
9609	Alte activități de servicii n.c.a
9700	Activități ale gospodăriilor private în calitate de angajator de personal casnic
9820	Activități ale gospodăriilor private de producere de servicii pentru scopuri proprii

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN**privind acordarea acreditării pentru nivelul de învățământ „postliceal”,
domeniul „sănătate și asistență pedagogică”, calificarea profesională „asistent medical generalist”
din cadrul unității de învățământ preuniversitar particular Colegiul Particular „Vasile Goldiș”
din municipiul Arad**

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 844/2002 privind aprobarea nomenclatoarelor calificărilor profesionale pentru care se asigură pregătirea prin învățământul preuniversitar, precum și durata de școlarizare, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind aprobarea Cadrului național al calificărilor, cu modificările ulterioare,

luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 4 din 31 mai 2016 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat și particular evaluate în perioada 11 aprilie—20 mai 2016,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 44/2016 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru nivelul de învățământ „postliceal” (nivel 3 avansat, conform Hotărârii Guvernului nr. 844/2002, cu modificările și completările ulterioare, respectiv nivel 5, conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013, cu modificările ulterioare), domeniul „sănătate și asistență pedagogică”, calificarea profesională „asistent medical generalist”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență (zi)” din cadrul unității de învățământ preuniversitar particular Colegiul Particular „Vasile Goldiș”, cu sediul în municipiul Arad, Strada Feleacului nr. 1, județul Arad, începând cu anul școlar 2016—2017.

Art. 2. — Personalul didactic, didactic auxiliar și personalul nedidactic, angajat conform prevederilor legii la nivelul de învățământ „postliceal”, calificarea profesională „asistent medical generalist”, autorizate, se preia la nivelul de învățământ „postliceal”, calificarea profesională „asistent medical generalist”, acreditate în cadrul unității de învățământ

preuniversitar particular Colegiul Particular „Vasile Goldiș” din municipiul Arad.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Colegiul Particular „Vasile Goldiș” din municipiul Arad este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar al Județului Arad, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 4. — Direcția generală învățământ preuniversitar, Direcția management și rețea școlară din Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice, unitatea de învățământ preuniversitar particular Colegiul Particular „Vasile Goldiș” din municipiul Arad, Inspectoratul Școlar al Județului Arad și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației naționale și cercetării științifice,

Monica Cristina Anisie,

secretar de stat

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN**privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular
Școala Postliceală Sanitară „Eugen Nicoară” din municipiul Sighișoara**

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.258/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP), cu modificările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 844/2002 privind aprobarea nomenclatoarelor calificărilor profesionale pentru care se asigură pregătirea prin învățământul preuniversitar, precum și durata de școlarizare, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind aprobarea Cadrului național al calificărilor, cu modificările ulterioare,

luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 4 din 31 mai 2016 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat și particular evaluate în perioada 11 aprilie—20 mai 2016,

În temeiul Hotărârii Guvernului nr. 44/2016 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Eugen Nicoară”, cu sediul în municipiul Sighișoara, strada Andrei Șaguna nr. 6, județul Mureș, pentru nivelul de învățământ „postliceal” (nivel 3 avansat, conform Hotărârii Guvernului nr. 844/2002, cu modificările și completările ulterioare, respectiv nivel 5, conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013, cu modificările ulterioare), domeniul „sănătate și asistență pedagogică”, calificările profesionale „asistent medical generalist”, „asistent medical de farmacie”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență (zi)”.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Eugen Nicoară” din municipiul Sighișoara, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1 din prezentul ordin, este persoană juridică de drept privat și de interes public, parte a sistemului național de învățământ și beneficiază de toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege, începând cu anul școlar 2016—2017.

Art. 3. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Eugen Nicoară” din municipiul Sighișoara dispune de patrimoniu propriu, care nu poate fi înstrăinat sau diminuat și va fi utilizat numai în interesul învățământului.

(2) În cazul desființării, dizolvării sau lichidării, patrimoniul unității de învățământ preuniversitar particular Școala

Postliceală Sanitară „Eugen Nicoară” din municipiul Sighișoara revine fondatorilor.

Art. 4. — Personalul didactic, didactic auxiliar și personalul nedidactic din unitatea de învățământ autorizată, angajat conform prevederilor legii, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Școala Postliceală Sanitară „Eugen Nicoară” din municipiul Sighișoara.

Art. 5. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Eugen Nicoară” din municipiul Sighișoara este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar al Județului Mureș, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 6. — Fundația „Laurenția” din municipiul Reghin, unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Școala Postliceală Sanitară „Eugen Nicoară” din municipiul Sighișoara, Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar al Județului Mureș vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației naționale și cercetării științifice,
Monica Cristina Anisie,
secretar de stat

București, 4 august 2016.
Nr. 4.692.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

NORMĂ

pentru modificarea alin. (5) al art. 10 din Norma nr. 26/2014 privind transferul participanților între fondurile de pensii administrate privat

Având în vedere prevederile art. 40 din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. c) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 5 lit. c), art. 6 alin. (1) și (2) și ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 23 lit. f), art. 24 lit. c) și o) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 41 lit. b) din Legea nr. 411/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din data de 10 august 2016,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. I. — Alineatul (5) al articolului 10 din Norma nr. 26/2014 privind transferul participanților între fondurile de pensii administrate privat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 942 din 23 decembrie 2014, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Transferul sumelor reprezentând diferența prevăzută la alin. (3) se face din contul administratorului fondului de la care

se transferă participantul în contul de transfer al noului fond de pensii administrat privat, în numele participantului, în aceeași zi în care se efectuează transferul activului personal net al participantului respectiv.”

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării acesteia.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 11 august 2016.
Nr. 36.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

